

Spletko 2019

GLASILO OŠ ŠMARTNO
POD ŠMARNO GORO

Šolska vrata so se zaprla, pred nami so težko pričakovane počitnice. Čas je, da raziščemo nova obzorja, stkemo nova poznanstva, plavamo, planinarimo ali končno brez slabe vesti uživamo v brezdeglju, da si možgančki naberejo novih moči za prihodnje zmage v šolskih klopeh.

Do takrat pa vam uredništvo Spletka želi, da vas letošnje poletne počitnice odpeljejo po kar se da brezskrbni, a hkrati nepozabni poti do novih dogodivščin in prijateljskih vezi. Ob vmesnih postankih se lahko vedno kratkočasite z zanimivimi članki in zgodbicami, s katerimi ste tudi v letošnjem letu napolnili našega Spletka.

Lepe počitnice!

SLIKA z NASLOVNICE:

Eva Tacar, 8. b

(mentorica Katjuša Bricman)

ZAHVALA

Uredništvo Spletka se iskreno zahvaljuje neutrudnim mentorjem in njihovim učencem, ki so v šolskem letu 2018/19 pomagali ustvariti razgibano in tematsko bogato številko Spletka, spletnega šolskega časopisa OŠ Šmartno pod Šmarno goro.

Mentorji prispevkov in slikovnega materiala:

Alenka Degen, Irena Draganjec, Nika Filipič, Maja Haclar Anžin, Nataša Jeras, Urška Knez, Manuela Medič, Urška Mihevc, Bojana Novak, Katarina Oblak Vidic, Romana Osredkar, Samo Petrič, Tanja Režek, Darja Sodnik, Mira Sovinc, Živa Škrinjar.

Fotografije so prispevali: Alenka Degen, Nataša Jeras, Urška Knez, Urška Mihevc, Bojana Novak, Romana Osredkar, Samo Petrič, Marija Pintar, Tanja Režek, Darja Sodnik, Mira Sovinc, Živa Škrinjar.

Jezikovni pregled: Katarina Oblak Vidic

Urejanje prispevkov in oblikovanje: Urška Knez

KAZALO

Kako se je vrtelo leto v 1. a?	5
Razglednice 1. b razreda	10
2. b se predstavi	13
Šport v 3. a	16
Utrinki iz 4. b	21
5. a se predstavi	34
Utrinki iz 5. b	43
Športni kotiček	51
Matematični kotiček	52
Literarni kotiček	57
Angleški kotiček	77
Šolski vrtovi prihodnosti	86
Slovo devetošolcev	93

(mentorica: Katjuša
Bricman)

MAJA TACAR, 9. b

O MORJU

Ko v šoli sedim, misli mi letijo,
zamislim si morje med mat'ko, kemijo.

Morje, pesek in vroča obala,
najraje kar zdaj bi tja se podala.
Računam, odštevam vse mučne te dni
in čakam in čakam, da šole več ni.

Vedno je bolje, kmalu bo konec,
kmalu, res kmalu, utihnil bo zvonec.

Takrat pa tecite iz te šole,
a prej vam povem še takole:
Počitnice kmalu bodo prišle,
naj vaši možgančki spočijejo se.

Morje, prihajam, pazi se zdaj,
prihajam jaz k tebi v topel tvoj raj.

PETRA ERZAR, 8. b

Petra Erzar, 8. b

(mentorica slike in pesmi:
Barbara Vampelj)

KAKO SE JE VRTELO LETO V 1. a?

(mentorici Mira Sovinc in Romana Osredkar)

SEPTEMBER

Postali smo šolarji.
Spoznali smo šolska
in prometna pravila.
Obiskal nas je poli-
cist.

OKTOBER

Ogledali smo si Etnografski
muzej in za projekt Kulturna
dediščina slikali in izdelali
velikana Hrusta.

NOVEMBER

Juhu, imeli smo čisto prave prve po-
čitnice. S projektom Srček BIMBAM
smo spoznavali skrb za zdravje.

DECEMBER

Za novoletno tržnico smo pekli čokoladne kroglice in izdelali lesene obe-
ske. V Lutkovnem gledališču smo si ogledali igrico Bobek in barčica.

JANUAR

S projektom Razvijamo prijateljstvo smo razvijali pozitivne medsebojne od-
nose in spoznali, kdo je pravi prijatelj.

FEBRUAR

Nastopili smo na prire-
ditvi ob kulturnem
prazniku.

MAREC

Vse žene in mamice smo razveselili z izdelki, ki smo jih izdelali sami.

APRIL

Pogovarjali smo se o varnosti na soncu in izdelali kapo iz papirja.

MAJ

Nastop Vesele črke smo pripravili za starše in stare starše. Na nastop smo povabili tudi vrtec Šentvid – Brod.

Na pohodu Pot ob žici smo prehodili 5 kilometrov .

Obiskali smo mesto Kamnik in iskali Veronikin zaklad.

V tednu Rdečega križa in za Karitas smo zbirali šolske potrebščine, zvezke za pomoči potrebnim otrokom.

JUNIJ

Hodili smo na plavalni tečaj in se naučili plavati.

UMETNOST

Umetnost
je kot nespečnost.
Ko zaspi,
ne traja dolgo, da se zbudi!

Je zelo poskočna,
posebna
in radovedna.

Umetnost imajo vsi radi!
Ampak najbolj poskočna je
spomladi.
Takrat največ umetnin dobimo,
sploh tiste, ki si jih zares želimo.

Z njimi se bahamo
in nagrade dobimo,
ampak največ šteje,
ko se nam srce ogreje.

ELA ŠIFRAR JUSTIN, 6. a

Mentorica Katjuša
Bricman

ANA
KLOKOČOVNIK, 9. a

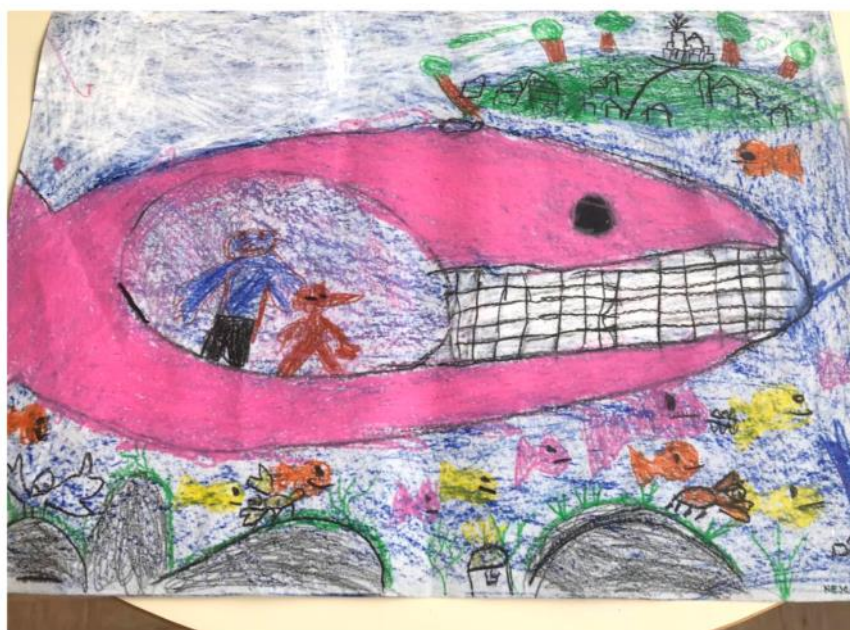
RAZGLEDNICE 1. b RAZREDA (mentorica Tanja Režek)

Ogledali smo si
znamenitosti Kamnika
in poslušali
legendo o kamniški
Veroniki.

Pripravili smo igrico
"Nismo dinozavri" za
otroke vrtca Brod.

Risali smo ilustracije znanih pravljic, ki bodo scena igrice
"Zmešnjava v deželi pravljic".

Slika učenke HANE TROHA je bila izbrana na natečaju "Igraj se z mano" in bila razstavljena v Slovenj Gradcu na zaključku projekta.

Plavamo, plavamo ...

2. b SE PREDSTAVI (mentorica Darja Sodnik)

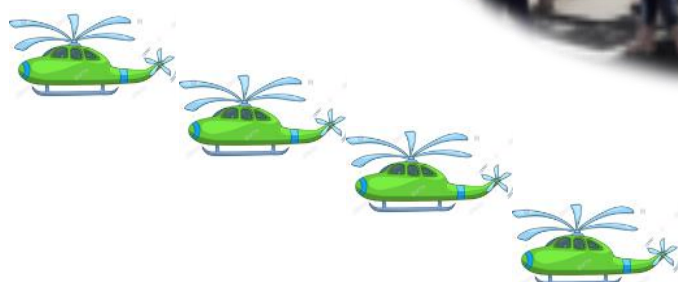
V 2.b razredu smo letos dobili kar tri nove sošolce. Z njimi se dobro razumemo. Pogrešamo pa dve sošolki, ki sta se prešolali. Zelo veliko smo se naučili med poukom, veliko dogodkov pa smo obiskali.

Plesali smo na
Kongresnem trgu
z učenci drugih šol.
Pozdravil nas je
tudi župan.

Ogledali smo si
filmsko predstavo
v Koloseju.

Navdušil nas je obisk
letališča. Videli smo vse,
kar se dogaja na njem.
Bili pa smo tudi v pilotski
kabini.

Meseca februarja so nas obiskali naši dedki in babice. Brali so
nam stare pravljice in povedali, kako je bilo v šoli nekoč.

Za novoletno tržnico smo pekli dišeče medenjake, izdelovali voščilnice in svečnike.

Ogledali smo si Cankarjev dom in poslušali koncert.

Pust je bil norčav
in plesali smo celo
dopoldne.

Še veliko smo doživeli in se veselili. Sedaj pa
gremo na počitnice in jeseni v 3. razred.

ŠPORT V 3. a

(mentorica Manuela Medič)

Učenke in učence iz 3. a
učiteljica Manuela v podaljšanem bivanju
ima.

Obožuje nogomet in smučarske skoke,
z rezultati športnikov seznanja »svoje« otroke
(=3. a).

Navija za Olimpijo in Real,
Ronaldo je zanjo največji nogometni car.

***Kaj pa imajo o športu in
športnikih povedati njeni
učenci?***

Vzemite si čas in preberite
naslednje vrstice,
kako rmanje nam je šlo od
rok, poveste brez
olepševanja resnice.

Tina Trstenjak naša
odlična judoistka je,
ker ovira in premaga vse.

Luka Dončič najboljši je,
ker zadane koše vse.

Janja Garnbret se na vrh
pripne,
da lažje na steno se
povzpne.

Jernej Kozan dobro plesati
zna,
čeprav sladkorno bolezen
ima.

Messi najboljši je, boljši od Ronalda je.
Messi premaga vse, ker najboljši je.
(S tem učiteljica Manuela strinja se NE!)

Goran Dragič je »zlo« znan,
»kva« vse je »dosegu lan«.

Neymar, ti si »simuler«,
ker do nobenega športnika nisi »fer«.

Luka Žinko trikrat igral za slovensko reprezentanco je,
pa tudi eno tekmo komentiral je.

Ko do Gorana Dragiča žoga prileti,
se moštvo veseli,
ker jim zmaga že naproti hiti.

Naša Lia Lačen najboljša plesalka je,
ker premaga ovire vse.

Luka Dončič najboljši je,
ker »predribla« nasprotnike vse.

Đoković najboljši tenisač je,
vse premaga, tudi Nadala je,
zato najboljši na svetu je.

Peter Prevc je najboljši skakalec,
zato mu v zrak dvignemo palec.

Nogomet moj najljubši šport je,
zato na televiziji spremljam tekme vse.

Alja Jerman Bukovec dobra gimnastičarka je,
brez težav premaga ovire vse.

Jan Oblak pravi je prvak,
ko gol ubrani, pa postane junak.

Messi in Ronaldo sta sovražnika,
ker drug drugemu zmage ne privoščita.

Plezalka Janja vrhunska je,
ko se na vrv pripne in plezati začne.

Ronaldo veliko golov da,
ker pravljico število na dresu ima.
(S tem se še kako strinja učiteljica Manuela!)

Primož Roglič super športnik je,
na kolesu premaga klanke vse.

Lewandowski je najbolj »fer« in največji rekor-
der,
ker v 9 minutah dal 5 golov je.

Anže Kopitar dober je,
ker v skupini Kraljev je.

Jan Oblak nogomet igra,
ker spretne noge in roke ima.

Ilka Štuhec se ne preda,
ker dolge smučke ima.

Neymar največji je »simuler«,
sodnika hotel prevarati je,
da nasprotnik ga odrinil je,
čeprav se z njegovo roko sam odrinil je.

3. a
mentorica Manuela Medič

Peter Prevc športno družino ima,
zato v karieri dobre rezultate ima.

Messi premaga vse,
ko Ronaldo joka se.
(Tudi s tem učiteljica Manuela strinja se NE!!!)

Vsi fantje radi igrajo nogomet,
a nekateri pa rokomet.

1, 2, 3, 1, 2, 3, gremo »športat« mi,
raje to, kot da učiteljico Manuelo poslušali bi.

Šport je prava stvar,
ker tvojim mišicam je v dar.

Zazvonil je zvonec
in počil je lonec,
a športa ni nikoli konec.

3. a
mentorica Manuela Medič

ALJA
NOVAK
RAŠČAN,
8. b
(mentorica
Katjuša
Bricman)

ČRT BUTINA,
9. a
(mentorica
Katjuša
Bricman)

UTRINKI IZ 4. b

(mentorica Nataša Jeras)

TABOR MEDVEDJE BRDO

Septembra smo šli na Medvedje Brdo. Najbolj sem si zapomnila plezanje. V sobi sem bila z Nano, Taro, Majo in Julijo. Učiteljica nas je prišla iskat v sobo. Hitro smo se oblekle in šle dol. Ko smo bili vsi zbrani, smo zvedeli, da bomo plezali. Ko smo čakali na vrsto, smo pisali kartice staršem. Učitelji so prinesli različno opremo. Najprej je bila na vrsti prva sošolka, ni ji uspelo priti čisto do vrha. Odločila se je, da ne bo poskusila še enkrat. Ko sem bila jaz na vrsti, mi najprej ni uspelo priti do vrha, nato pa sem šla še štirikrat. Nato sem šla pisat kartico. Bilo mi je zelo fino in to je bil moj najljubši dan na Medvedjem Brdu. **PIA ŽITNIK, 4. b**

Prvi teden v septembru smo odšli na tabor na Medvedje Brdo. Tam sem

imela v četrtek rojstni dan. Najboljše presenečenje je bilo, ko so mi sošolci in sošolke navsezgodaj zjutraj zapeli Vse najboljše. Naša razredničarka Nataša Jeras mi je dovolila, da ne grem na jutranjo telovadbo, ampak sem se vseeno odločila, da grem ven na zrak. Ko smo prišli s telovadbe, so reditelji pripravili mize za zajtrk. Takrat sem dobila veliko risbic za darilo. V sobi smo se še malo zabavali, nato pa smo šli na zajtrk. Tam mi je še 4. a zapel Vse najboljše. Učiteljica je po zajtrku šla v sobo iskat priboljške, ki sem jih prinesla s seboj za praznovanje rojstnega dne. Razdelila sem jih vsem učen-

cem.

ZOJA SIJA LAH, 4. b

Na Medvedjem Brdu smo imeli tudi orientacijski pohod. Po zajtrku nas je učiteljica razdelila v skupine. Odšli smo. Dobili smo kompas, list, pisala in natančna navodila. Mi smo šli na pot predzadnji. Vmes smo videli učiteljico Simono. Med potjo smo reševali naloge. Niso bile prezahtevne. Ko smo nadaljevali pot, smo naleteli na drugo učiteljico in na drugo skupino. Ker je bilo to tekmovanje, smo jo prehiteli. Na koncu smo bili peti. Lahko bi bili tudi boljše, če ne bi mislili, da so pujsi divje svinje. Z rezultatom smo bili zadovoljni, saj smo v skupini lepo sodelovali in se borili za zmago. Meni je bil ta dan všeč in bi še kdaj šel na tak orientacijski pohod.

ŽIGA ŽITNIK, 4. b

V tem šolskem letu smo šli na Medvedje Brdo. Meni je ostalo najbolj v spominu, ko smo delali rakete. Rakete smo delali približno eno uro. Izdelali smo jih iz plastenk. Ko smo jih naredili, smo jih začeli spuščati. Najprej smo v raketo dali vodo. Potem smo dali raketo na stojalo in začeli črpati zrak. Ko je bila polna zraka, je zletela v nebo. Ko je padla nazaj na tla, se je malo uničila. Vedno, ko je zletela, je spustila vodo, zato smo bili malo mokri. Nekateri so bili tudi zelo mokri. Kar nekaj časa smo jih spuščali, nato pa smo šli noter. Meni je bilo zelo všeč delanje in spuščanje raket. Z veseljem bi še kdaj to delala.

NANA KOBAL BOJC, 4. b

ŠOLSKA SKUPNOST

Žiga in jaz sva bila v razredu izglasovana za predstavnika za šolsko skupnost. Najin prvi projekt je bil, da na šolske gole postavimo mreže. Projekt sva začela s tem, da sva povprašala učence od prvega do petega razreda, če si želijo mreže na golih. Ugotovila sva, da se s predlogom strinja 189 učencev, 34 učencev ni glasovalo, ni se strinjalo 13 učencev. Drugi korak je bil, da sva izdelala plakat, kjer sva predstavila rezultate, in tretji korak je bil, da sva podatke predstavila na šolski skupnosti. Čez približno en mesec smo na gole dobili mreže. Uspelo nama je. To!!!

GLORIA CEDILNIK, 4. b

VOLITVE

Na začetku leta je učiteljica povedala, da bomo imeli v razredu volitve za predsednika. Vsi smo se vznemirili. Veliko nas je želelo kandidirati. Vedeli smo, da bo na koncu zmagal le eden. Na dan volitev je večina kandidatov glasovala zase. Komisija je preštela glasove in nekaj se nas je uvrstilo v drugi krog. Imeli smo en teden časa za našo kampanjo. Skoraj vsi smo si naredili plakate in jih obesili v učilnici. Sošolka Pia je bila novinarka, ki je z nami opravila intervju.

MAJA KOVAČIČ, 4. b

VOLITVE

PIA ŽITNIK, 4. b

Javila sem se, da bom spraševala kandidate za predsednika razreda. Vprašala sem jih, kaj bi naredili dobrega za naš razred in zakaj želijo postati predsedniki. Moj brat Žiga je bil pomočnik in je vse snemal.

Kandidati so obešali plakate po omari. Vsak je na listek napisal, koga bi volil. Imeli smo tudi komisijo, pri kateri smo se morali podpisati, da smo volili. Liste smo dali v škatlo. Na koncu smo dobili dve predsednici Pio in Taro. Čudno se mi je zdelo, ker sta imeli obe enako število glasov.

GAŠPER ŠTEFE, 4. b

Moja sestra je intervjuvala, jaz pa sem snemal. Posnetki so bili vrhunski. Med seboj se je borilo pet punc in en fant. Dve puncici sta šli v finale, ker sta imeli enako glasov. Ponovno smo glasovali, ozračje je bilo napeto. Končno je prišel čas, ko je komisija razglasila rezultate. Bilo je izenačeno. Začeli smo se smejeti. Na koncu sta bili obe predsednici razreda. Vsi smo zaploskali. Meni je bilo zabavno in upam, da bo še kdaj tako glasovanje.

ŽIGA ŽITNIK, 4. b

SNEMANJE ZA INFODROM

Učiteljica nam je enkrat povedala, da bodo v našem razredu snemali za oddajo Infodrom. Želeli so posneti, kako pri pouku uporabljamo tablice. Imeli smo matematiko. Reševali smo učne liste. Nekatere naloge smo reševali na tablicah. Nekateri učenci so povedali o tem, kako se jim zdi delo na tablicah. Zelo smo se zabavali.

MAXIMILIAN ČATER, 4. b

OBISKALI SMO CENTER JANEZA LEVCA

Zojina mamica nas je povabila na dan odprtih vrat v Center Janeza Levca. To je šola za otroke s posebnimi potrebami. Ko smo prišli v šolo, sem se zelo bala. Z mojo prijateljico sva se držali za roko, saj je bilo strah tudi njo. Razdelili smo se v štiri skupine. Najbolj mi je bilo všeč na postaji, ko smo šli v sobo, kjer so imeli velikega črnega kužka. Najprej smo se posedli na blazine, kjer nam je učiteljica, ki je skrbela za kužka, povedala nekaj o njem. Potem pa nas je vprašala, če se kdo želi igrati z njim. Jaz in še nekaj drugih otrok smo se javili. Ko sem prišla na vrsto, je najprej učiteljica s krpico zakrila oči, meni pa je dala briket, s katerim sem se šla skrit pod mizo. Kuža me je iskal po celi učilnici, ko pa me je našel, mi je najprej vzel briket, potem pa me je polizal. Vsi smo se smejali. Ko so vsi, ki so želeli, prišli na vrsto, smo se s kužkom še objemali. Ta dan mi je ostal v lepem spominu.

TARA KAPLER, 4. b

MENJALNICA IGRAČ

V mesecu maju smo si menjavali igrače. To je potekalo takole: kdor je želel sodelovati, je prinesel igračo. Dobil je kuponček, ki sta ga izdelali sošolki. Igrače smo si menjali v petek. Če je kdo v petek pozabil, je lahko prinesel tudi v ponedeljek. Jaz sem si najprej izbrala Ugani, kdo, drugič pa kroglo labirint. Doma smo se igrali bratec, mami in jaz. S kroglo sem se najprej igrala jaz, nato pa skoraj ves teden bratec. Menjalnica igrač mi je zelo všeč. Potekala bo celo šolsko leto.

URŠKA JAKŠIČ, 4. b

Menjalnica igrač je to, da od doma prineseš igračo, ki je ne potrebuješ več. Tudi sošolci prinesejo igrače. Vsak, ki prinese igračo, dobi kuponček. Ko smo dobili kupončke, smo si lahko izbrali igračo. Učiteljica si je zapisala številko igrače in lahko smo jo imeli doma do naslednjega petka. Jaz sem si izbrala kroglo labirint in igro Ugani, kdo. Igre sem se igrala z bratoma, babi, dedijem, mami in očijem. Zelo je bilo dobro in zanimivo.

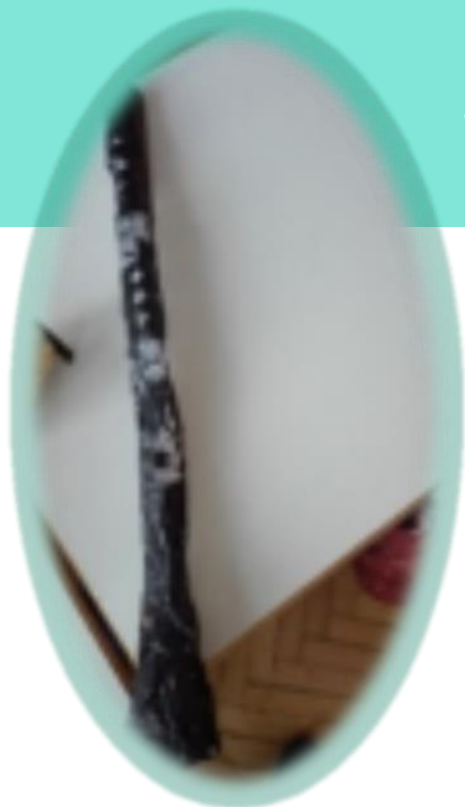
NANA PETERLIN DOMJANIČ, 4. b

LIKOVNA UMETNOST

Pri likovni umetnosti smo letos naredili že veliko izdelkov. Med mojimi najbolj priljubljenimi so bili: maketa svoje sanjske sobe, grafika »rože« in kiparjenje iz gline. Večino izdelkov sem poskusila narediti tudi doma. Najbolj pa mi je ostalo v spominu, ko smo delali glasbila iz papirja in mekola. Jaz sem naredila klarinet. Nato smo z glasbili iz papirja »zaigrali« na nastopu. Likovna umetnost je moj najljubši predmet in si želim, da bi bila večkrat na teden. Želim si, da bi doma lahko še enkrat naredila tudi tiste izdelke, za katere nimam materiala.

JULIJA HLADNIK, 4. b

4. b

(mentorica Nataša Jeras)

OBISKAL NAS JE PETER SVETINA

Imeli smo delovno soboto. V šolo smo prišli ob normalni uri. Na hodniku so nas čakali stoli. Učiteljica nam je najprej prebrala eno poglavje iz knjige Skrivnost mlečne čokolade. Govorila je o izginulem vetru. Potem nam je pokazala detektivsko opremo. Ko smo se razdelili po skupinah, smo po celi šoli imeli postaje. V našem razredu smo na tablicah reševali detektivske uganke, v knjižnici smo morali poiskati pet detektivskih knjig, v telovadnici pa smo morali narediti eno stran v Vajah za matematiko. Ves čas smo iskali skrivnostno geslo, ki je bilo ime in priimek nekega pisatelja. Geslo je bilo Peter Svetina. Ko smo končali, smo šli na igrišče. Tam smo zagledali Petra Svetino. Najprej nismo bili prepričani, če je res on, potem pa je Liza iz A razreda stopila do njega in ga vprašala, če je on. Res je bil in pokazal nam je nekaj njegovih knjig. Ta dan je bil res kul.

NEŽA KOVAČIČ, 4. b

NASTOP NA KULTURNI PRIREDITVI

V mesecu decembru se je učiteljica odločila, da bomo za kulturni dan v mesecu februarju naredili predstavo Urška, ki jo je napisal Andrej Rozman Roza. To pesem je izbrala zato, ker sva se jo Karolina in jaz naučili za bralno značko. Ko smo imeli prvo vajo, nam je učiteljica razložila, kako si predstavlja prvo kitico. Vsem je bila ideja všeč, zato smo jo nekajkrat ponovili. Nato smo imeli avdicijo za vlogo Urške in vlogo »tipčka«. Izbrani so bili Gloria, Maja, Žiga in Filip. Ko smo dva tedna pridno vadili, smo že kar dobro znali prve tri kitice, nato pa je učiteljica zbolela in ostala doma. Nadomeščale so nas druge učiteljice in nismo mogli vaditi Urške, zato smo v tem tednu malce pozabili. A to ni bilo tako slabo, saj ko se je učiteljica vrnila v šolo, je imela polno glavo idej in januarja smo celo Urško znali na pamet. Nato smo izdelali še glasbila iz kartonov in si pripravili kostume. Vsako uro slovenščine smo enkrat ponovili besedilo. Učiteljica nas je tudi posnela, da smo si lahko pogledali, kaj moramo še spremeniti. Zdelo se mi je, da smo res carski. V februarju smo nastopili na treh prireditvah. Prva je bila popoldne za starše. Imela sem veliko treme, saj sem prva prišla na oder in tudi en verz sem morala povedati sama. Zdelo se mi je, da je predstava zelo hitro minila. Naslednji dan smo imeli še dve predstavi za učence. Sedaj mi je bilo že lažje, saj sem videla, da ni nič hudega. Med vajami za nastop se mi je zdelo fino, včasih pa tudi mučno. A na koncu smo bili vsi veseli, saj so nam po vsakem nastopu močno ploskali.

PIA SEČNIK, 4. b

V razredu smo se odločili, da bomo sami izdelali glasbila za nastop ob kulturnem dnevu. Pri likovni se je vsak odločil, katero glasbilo bo izdelal. Odločila sem se za kitaro. Na začetku sem morala najti dovolj velik karton, nanj narisati kitaro in jo izrezati. Potem sem jo prelepila s časopisom. Vse sem seveda prilepila z mekolom. Na koncu sem vse skupaj prebarvala. Ko se je sušilo, sem pomagala drugim. Potem sem glasbilo obrnila in pobarvala še drugo stran. Na koncu je bilo moje glasbilo izbrano za bend. Po predstavi so nas vsi pohvalili.

LAURA PLUT, 4. b

NARAVOSLOVJE — DELO V SKUPINAH

Pri naravoslovju smo cela dva meseca delali v skupinah. Obravnavali smo temo Snovi. Razdeljeni smo bili v skupine po 4 ali 5. V skupini smo odgovarjali na vprašanja in odgovore pisali v zvezke. V vsaki skupini smo tudi šli v računalniško učilnico, kjer smo se učili s pomočjo interaktivnih učbenikov. Najraje smo gledali posnetke. Delali smo tudi različne poskuse in izdelke. V prvi skupini smo se pogovarjali o vodi. Izdelali smo peščeni filter. Noter smo dali kamenčke, debelejši pesek, droben pesek, mivko, oglje, vato. Nato smo nalili umazano vodo. Voda, ki je pritekla spodaj, je bila čista, vendar ni bila pitna. V drugi skupini smo se učili o tem, da snovi lahko pretakamo. V zvezek smo nalepili sliko centralne kurjave. Rešili smo tudi naloge v delovnem zvezku. Izdelali smo vodno kolo in vodohran. Naslednje poglavje je bilo o elektriki. Spoznali smo različne elektrarne: vetrno sončno, termo, jedrsko in hidroelektrarno. Vsaka od teh elektrarn ima svoj vir energije. V elektrarnah pridobivajo elektriko; ta elektrika gre v električno omrežje in do naših hiš. Izdelali smo električni krog. Pogovarjali smo se tudi o tem, kaj so prevodniki in kaj izolatorji. Naslednje poglavje je bilo o magnetih. Izdelali smo magnetni ribnik. Za naslednje poglavje smo morali prinesiti različne vrste snovi: take, ki plavajo na vodi, se mešajo z oljem, so stisljive ... Snovi smo preizkušali, izdelovali smo tudi žogice iz različnih materialov. Pogovarjali smo se tudi o nevarnih snoveh. Naučili smo se, kako shranjujemo snovi. V eni skupini smo ugotovili, da se lastnosti snovi lahko spreminjajo. Led smo segreli in spremenili v tekočino, nato pa smo še naprej segrevali in nastala je para. Zadnje poglavje je bilo o ločevanju odpadkov. Naloge smo imeli tudi v delovnem zvezku. Vsaka skupina pa je naredila plakat o ločevanju odpadkov. Izdelali smo tudi hiške iz kartona. Meni je bilo zanimivo delati v skupinah.

MAXIMILIAN ČATER, 4. b

IZDELAVA SANJSKE SOBE

Konec meseca aprila smo pri likovni umetnosti izdelovali vsak svojo sanjsko sobo.

Jaz sem najprej vzel lesene palčke, iz njih naredil štiri manjše in jih prilepil na deščico. V mislih sem imel, da bo to postelja, zato sem dodal valovito lepenko za pregrinjalo in za vzglavnik. Nato sem celotno posteljo prilepil v kot škatle. Nato sem narezal še 6 palčk, dolgih 3 centimetre. Zlepil sem še dve deščici in tako naredil mizo. Mizo sem nalepil na škatlo. Večkrat sem jo moral popraviti, ker ni stala. Izdelal sem še stol, ki sem ga dodal k mizi. Nato sem na leseno deščico narisal simetrano ter na vsaki strani narisal krog, da je nastala omara, ki sem jo prilepil ob rob. Iz kartona sem izrezal še preprogo, ki sem jo okrasil s črtami. Nato sem na hitro še zlepil nočno omarico, ki sem jo nalepil ob posteljo.

Za svojo lepo hišico sem dobil oceno 5. Še zdaj jo hranim v svoji sobi.

ANDRAŽ ČADEŽ, 4. b

Pri likovni umetnosti smo delali svojo sanjsko sobo. Vzela sem škatlo in jo prebarvala z modro. Naredila sem vrata, skozi katera je bilo treba skočiti. Nato sem škatlico od zdravil, ki sem jo prinesla s seboj, prelepila s kolaž papirjem. S kolaž papirjem sem oblepila še manjšo škatlico, ki bo služila za blazino. Zatem sem naredila leseno mizo in jo nalepila v škatlo. V škatlo sem prilepila še posteljo. Nato sem izrezala majhen rumen list in ga prilepila na tla. Ta list je služil kot preproga. Naredila sem še omaro in tudi to prilepila. Potem sem učiteljico prosila za klešče, da bom oblikovala žico, ki sem si jo sposodila od sošolke. Učiteljica mi je dala mehkejšo žico in iz nje sem oblikovala ležalnik. Ko sem končala, mi je učiteljica ocenila izdelek. Dobila sem 5. Ta dan mi je bil zelo všeč. Zelo sem bila vesela, ker sem dobila oceno pet.

Meseca maja smo pri likovni delali svojo sanjsko sobo. Ko sem prišla v šolo, smo imeli najprej likovno. Pripravili smo škatle in stvari, ki smo jih prinesli od doma. Jaz sem v škatlo prilepila kolaž papir, ki je bil svetleč. Uporabili smo lahko tudi material iz škatle za naravoslovje. Iz škatle sem uporabila leseno deščico, ki sem jo ovila v modro blago. Tudi kos stroporja sem ovila v blago. Prilepila sem ploščico, dala gor odejico in dobila sem posteljo. Iz pene sem naredila omarico, nanjo pa postavila knjigo. Naredila sem tudi kavč. Za kavč mi je sošolka dala škatlico. Nanjo sem prilepila kolaž papir in naredila še blazino in odejo in jih dala na kavč. Naredila sem tudi tuš.

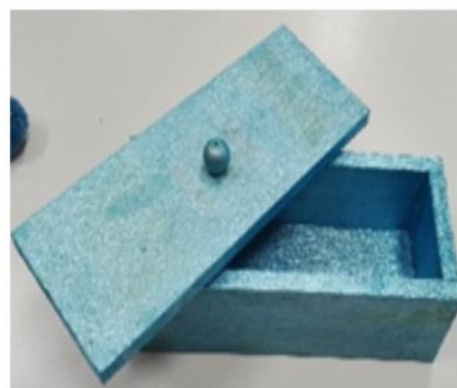
EVA ŠUŠTERŠIČ, 4. b

TEHNIŠKI DNEVI

Opisal bom tri dneve dejavnosti. Na prvem smo delali škatlo iz lesa, na drugem vozila iz lesa, na tretjem pa hiške iz kartona. Prvi izdelek je bil škatlica. Obdelava lesa mi gre dobro, zato sem dobro delal. Najprej smo narisali načrt na les. Potem smo izrezali in vsak kos namazali z lepilom. Počakali smo, da se zlepi. Med čakanjem smo pospravili. Na svojo škatlico sem najprej narisal risbice, doma pa sem jo prebarval na modro. Hiške smo delali približno 4 ure. Najprej smo naredili eno po navodilih, nato pa eno po svoje. Jaz sem po svoje izdelal cerkev. Zdi se mi, da sem se najbolj potrudil, ker je bila visoka toliko kot je dolžina mize. To je bil moj najboljši izdelek. Avtomobilček smo izdelali iz lesa. Ta izdelek ni bil vsem lahek, ker vsem ne gre obdelava lesa. Trije iz razreda smo pri ocenjevanju izdelka dosegli vse točke. Najprej smo po načrtu izdelali podvozje, nato pa smo ga dokončali po svoje.

Vsi tehniški dnevi so mi bili zelo všeč.

FILIP OSEMAR, 4. b

To šolsko leto smo pri tehniškem dnevu delali vozilo iz lesa. Najprej smo naredili okvir. Na vsak rob smo dali trikoten kos kartona. Na daljši stranici smo nalepili trikotnik z luknjo. Skozi luknjo smo dali paličice za kolesa. Na kolesa smo napeli elastiko, da se je lažje premikal. Nato smo po svoje dokončali vozilo. Jaz sem naredil dva dimnika, kabino iz lesa in kartona. Zadaž sem naredil tudi »spojler«. Ta dan je bil naporen, vendar mi je bil zelo všeč. Vesel sem bil, ker sem dobil dobro oceno.

GAŠPER ŠTEFE, 4. b

V juniju smo lahko izdelali svoj poljuben izdelek. Nekateri so se odločili, da bodo delali različne likovne izdelke, jaz pa sem imel idejo, da bi izdelal svetilnik. Najprej sem kartonsko deščico prilepil na stiropor. Nato sem na karton narisal majhen kvadrat, da sem vedel, kje bom nalepil palčke. Palčke sem nalepil na označeno mesto in na vrhu dal nekaj kapljic lepila na vsako palčko ter na vse skupaj nalepil leseno deščico. Na deščico sem nalepil žarnico. Na grlu sem na vsaki strani odvil žebliček, notri sem ovil z žico, ki sem ji pred tem odluščil del izolacije. Nato sem osem kratkih palčk oblikoval v mrežo; na mrežo pa sem položil žarnico. Tudi tu sem navil žico, ki sem ji prej odstranil izolacijo. Vse sem povezal v električni krog. Ko sem vse skupaj vklopil, sta obe žarnici zagoreli.

ANDRAŽ ČADEŽ, 4. b

PLESNE DELAVNICE

Letos februarja smo imeli plesne delavnice. K nam so prišli trije učitelji iz različnih plesnih šol. Tega dne sem se zelo veselila, ker tudi jaz plešem.

Preden so prišli, sem se preoblekla v športno opremo. Najprej je k nam prišla učiteljica za balet. Balet mi ni bil ravno všeč. Morali smo biti v nogavicah in najprej smo se na hitro ogreli, potem pa smo se naučili kratko koreografijo. Mene baletna glasba malo straši, zato mi je bilo malo neprijetno. Nekaterim mojim sošolcem pa je bil balet zelo všeč.

Po baletu je k nam prišla učiteljica za latino, ki nam je najprej pokazala obutev za ples. To so bili čevlji z visoko peto. Naučili smo se koreografijo, ki mi je bila zelo všeč, saj smo plesali na zelo poskočno glasbo. Po koncu delavnice latina smo imeli malico.

Po malici pa smo končno plesali hip hop. Tega sem se najbolj veselila, ker tudi jaz plešem hip hop. Hip hop nas je učil sin naše učiteljice. Učili smo se ples na pesem Hip hop junaki. Ko smo se vsi naučili vse plesne, smo se zbrali v telovadnici in drug drugemu smo predstavili, kar smo se naučili. Ta dan mi je bil zelo všeč.

TARA KAPLER, 4. b

Februarja smo imeli plesne delavnice. Učili smo se tri plesne: balet, latino in hip hop. Čez nekaj dni, ko smo punce na igrišču plesale, nas je učiteljica vprašala, če bi sestavile ples za delovno soboto. Rekle smo, da bi. Ko smo sestavljale, smo prišle na idejo, da bi naredile tri plesne, in sicer balet, latino in hip hop, tako kot na plesnih delavnicah, ki smo jih imeli v šoli. Res smo pripravile tri kratke koreografije. Poiskale smo še pravo glasbo. Vadile smo tudi tako, da smo učile sošolke in sošolce. V petek pred delovno soboto smo vadile na polno. Res smo se trudile, da bi izpadlo popolno. V soboto zjutraj smo prišle v šolo ob normalni uri. Najprej smo še risali risbice plesalcev, da smo okrasili razred. Ob desetih je bila prireditev. Po prireditvi pa smo v našem razredu imeli delavnice plesa. Jaz sem vodila delavnico latino plesa. Res se mi je zdelo zanimivo in ta dan mi bo vedno ostal v spominu.

NEŽA KOVAČIČ, 4. b

ŠOLSKI MUZEJ

V tem šolskem letu smo šli v Šolski muzej, kjer smo imeli uro pouka tako kot včasih.

Učiteljico smo morali lepo pozdraviti z »dobro jutro, gospodična učiteljica«. Moj prijatelj in jaz sva dobila kazen. Sošolec je moral sedeti na oslu, jaz pa klečati na koruzi. Sošolec se je moral naučiti osmo pravilo šolskega reda. Jaz pa sem celo moral iti ven iz razreda in premisliti, kaj sem naredil narobe. Počutil sem se neprijetno, saj so drugi bili v razredu, jaz pa sam. Čez nekaj minut me je učiteljica poklicala nazaj in rekla, naj sedem v šolsko klop. Nato smo imeli lepopisje. Pisali smo s peresi, ki smo jih namakali v črnilo. Lepopisje mi je šlo kar v redu.

Pozvonil je zvonec in pouka je bilo konec.

NEJC LUKAN, 4. b

Pozimi smo obiskali Šolski muzej. Tam smo videli, kako je bilo v šoli v času naših babic.

Našim babicam v šoli ni bilo lahko, kajti učitelji so bili veliko strožji kot danes. Učiteljici nisi smel reči gospa, ampak gospodična učiteljica. Če si zamudil pouk, si moral sesti na osla. V starih časih je to, da si moral sesti na osla, veljalo za veliko sramoto. Ko smo bili mi že v razredu pripravljeni na pouk, je zazvonil zvonček in kmalu za tem je v razred prišla na videz zelo stroga učiteljica. Ko je vstopila, smo vsi v en glas rekli: »Dober dan, gospodična učiteljica.« Nato smo imeli uro lepopisa. Če je bila na listu samo ena packa, učiteljica ni bila zadovoljna. Če pa si učiteljici pomotoma rekel gospa, si koral na osla. Nekateri, ki so se smejali tudi nesreči, so morali iti klečat na koruzo. Pri uri lepopisa si se moral zelo truditi, da si lepo pisal. Če te je učiteljica zalotila, da klepetaš, si moral iti klečat na koruzo ali pa si moral sesti na osla in to seveda nikomur ni bilo po godu. Ko je bila ura skoraj pri koncu, nam je učiteljica pregledal roke, ali so čiste. Nekateri so imeli čiste, drugi pa malo manj. Ko je zvonček oznanil konec ure, smo spet vsi v en glas rekli: »Na svidenje, gospodična učiteljica.« In ure je bilo konec.

Meni je bilo v Šolskem muzeju zelo všeč in upam, da bom še kdaj doživela kaj takega.

MAJA KAVČIČ, 4. b

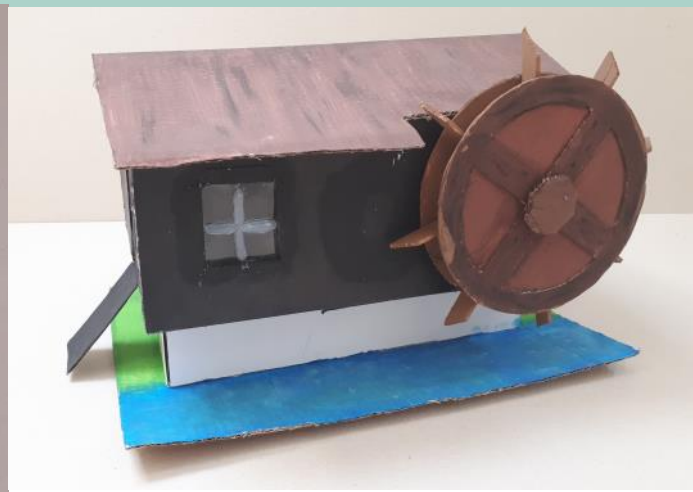
LARA CEDILNIK IN KLARA SEČNIK, 8. b

IZA M. PODGORŠEK IN ANA ŠTEFE, 8. b

ANA KLOKOČOVNIK, 9. a (mentor vseh slik K. Bricman)

PIA DRINIČ, TAJDA TRTNIK, 8. a

LARA CEDILNIK IN KLARA SEČNIK, 8. b

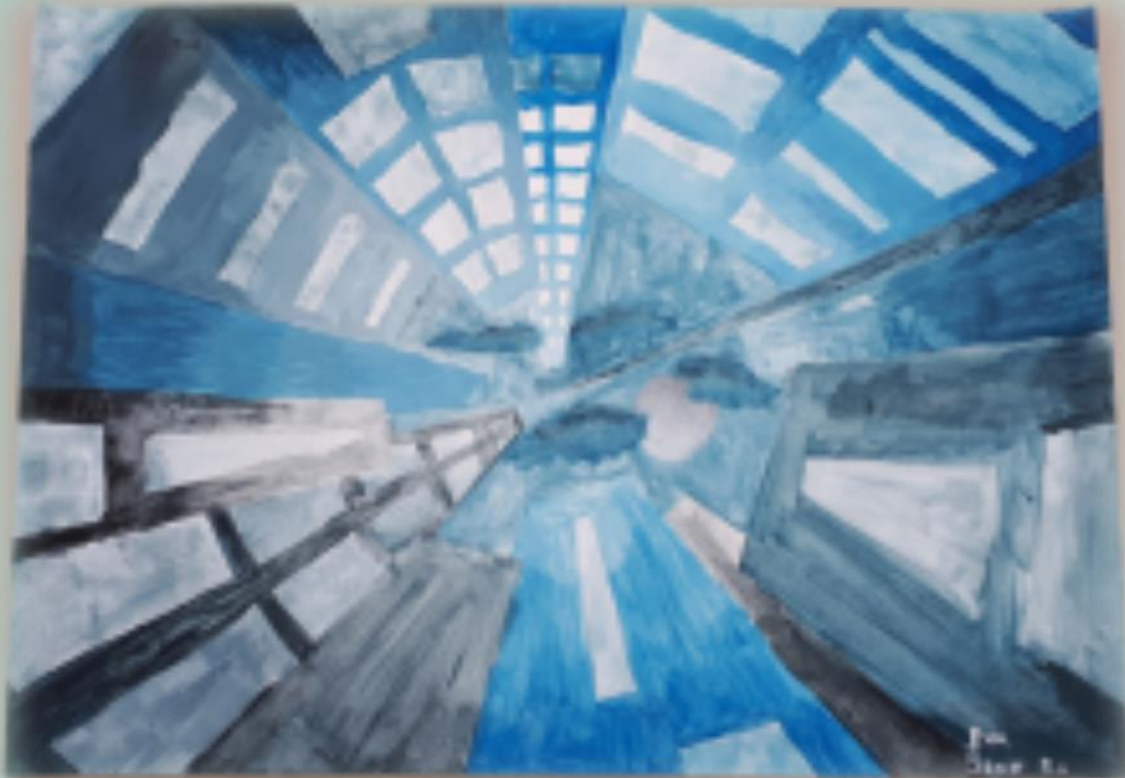
LAURA OKORN, 7. b

EVA SRNEL, 7. a

ELA PODBORŠEK, TIBOR VOLOVŠEK, 8. a

EVA ŠENK, 8. a (mentorica Katjuša Bricman)

TAJDA TRTNIK, 8. a (mentorica Katjuša Bricman)

5. a SE PREDSTAVI (mentorica Živa Škrinjar)

ZGODBA NA

Pujsa Pepa in Pujs Pepi imata prijatelja Pokrovčka. Pokrovček je zelo prijazen. Ampak danes je bil poreden. Pujsu Poldku je polil zvezek. A ko je prišel domov, je zagledal čarovnico Piko. Pika ga je začarala v čarobno vas Pilonija. Tam je živel Peter Pan. O njem je vedel veliko. Pokrovček je bil spet prijazen in pomagal je Petru Panu. Naenkrat pa je prišel pirat Poksi, ki je hotel premagati Petra Pana, a nikoli mu ni padlo na pamet, da ima Petre Pan svojo čarobno piščalko. Piščalka je Petru Panu padla na tla, a na srečo jo je Pokrovček pobral. A ta pirat Poksi ve za Panoovo skrivnost. Peter Pan ni vedel, da mu je piščal padla na tla.

Pokrovček je obdržal piščal, Petru Panu pa ni nič povedal. Ker je bila Pokrovčku piščal vseč, je Petru Panu rekel, da je pirat Poksi vzel njegovo piščal. Peter Pan je pohitel do pirata Poksija, da ga zmečka, a prišel je do pirata Poksija in mu rekel, naj mu da piščal. Pirat je rekel, da nima njegove piščalke. Peter Pan mu ni verjel. Pokrovček je medtem posedal na stolu in premišljeval, ali je to prav do Petra Pana. A imel je idejo, da Petru vrne piščal in mu reče, da mu jo je prinesel piratov pomočnik Piropackec. Piropackec ni imel rad pirata Poksija, saj je zelo poreden. Rekel je, da ga je nek dan porinil v vodo, ker je naredil premalo pljunkarije. Pljunkarija je jed, ki jo ima pirat Poksi zelo rad. To so špageti. No, Peter Pan je prišel k Pokrovčku. Pokrovček mu je dal piščal in mu rekel, da jo je piratov pomočnik prinesel nazaj. Peter Pan je bil na nek način vesel, ampak povsem razburjen. Hitro je stekel do piratove palube in mu ukazal, naj pomočniku reče, da naj pride ven. Pomočnik je prišel ven. Peter Pan mu je prepovedal, da se dotika njegove piščali.

Pomočnik mu je rekel, da se je ni dotikal in nesel Pokrovčku. Petru Panu pa je bilo jasno. Vedel je, da je Pokrovček skril piščal. Peter Pan je Pokrovčka vprašal, če ima on njegovo piščal. Pokrovček je od začetka trdil, da on nima njegove piščalke. Peter ga je zopet vprašal, če ima njegovo piščal. Pokrovček ni mogel več in je povedal Petru, da je on vzel njegovo čarobno piščal. Pokrovček ja Petru vrnil piščal in se mu opravičil. Skupaj sta odšla k piratu Poksiju in pomočniku. Pokrovček se je opravičil. Pirat in pomočnik pa sta mu tudi opravičila. Skupaj so naredili predstavo. Povabili so vse prebivalce in skupaj so žurali do jutranjih ur. Na žalost pa se je Pokrovček moral posloviti, saj je prišla čarovnica Pika in ga začarala nazaj domov. Pujsa Pepa in Pujs Pepi sta ga razveselila. Povedal jima je, kaj se mu je zgodilo. Potem so odšli vsi veseli v posteljo in zaspali.

LARA IN MIJA, 5. a

ŽIVALSKO KRALJESTVO

Nekoč za devetimi gorami za devetimi vodami je bil čudežen svet, kjer ni bilo ljudi, temveč so bile živali, ki so se obnašale človeško. V ogromnem gozdu je živela družina pand. Oče panda je bil kralj. Sin je bil najbolj razigran daleč naokoli. Mama je umrla, ko se je sinček skotil. Zato je imel sinček mačeho, ki mu ni kaj dosti prijala, saj ga je za vsako stvar kregala, tudi ko ni nič naredil. Nekega dne se je odločil, da odide. Hodil je sedem dni in sedem noči. Nekje v daljnem gozdu si je postavil bivališče. Sčasoma mu je postalo dolgčas. Odločil se je, da gre raziskovat, če morda najde prijatelje. Čez noč se je sprehajal po gozdu in našel osamljenega pirata. Ves obupan je hodil sem ter tja. Vprašal ga je, kaj se mu je zgodilo, da je je tako osamljen. Povedal mu je, da ga je kapitan vrgel iz posadke. Sinček ga je vprašal, ali bi bil njegov prijatelj. Pirat je prikimal, sinček ga je povabil v prenočišče. Povečerjala sta in malo nadgradila bivališče. Naslednje jutro sta se odpravila v gozd, da bi našla še kakšnega člana posadke, saj se vsak od njiju hoče nekomu maščevati. V gozdu sta nato našla še belega, rjavega in črnega medveda, tako so se odpravili na lov za gusarsko posadko. Po dolgem času se je sinček vrnil domov. Oče mu je povedal, kako ga ima rad. Tako so se sinček in prijatelji ves čas igrali medvedje kraljestvo. Mačeha pa je bila vedno bolj jezna in je na koncu od jeze izginila.

DAVID ŠTEFE IN VAL GRM, 5. a

ZMAGOVALCI ČISTIH ZOB

Z razredom smo se kot zmagovalci čistih zob odpravili v Halo Tivoli na prireditev. Na začetku so tam zaplesali trije ljudje, oblečeni v paste. Potem so prišli na oder različni ljudje, vse pohvalili, ker smo bili vsi zmagovalci in povedali potek prireditve.

Nato je na oder prišla ekipa Dunking Devils. Na začetku so delali akrobacije in metali na koš. Nato se je eden od njih odbil od trampolina na koš. Potem so drugi metali žoge, on je moral preprečiti, da ne bi zadeli koša.

Ko se je ekipa Dunking Devils odpravila, so na oder prišli Čuki. Vse so povabili na plesišče. Potem pa je naš razred moral oditi, da bi pravočasno prišli v šolo, ker je imelo nekaj učencev naprej pouk.

JOŠT CIPERLE IN JURE LEKŠE, 5. a

Naš razred 5. a

V našem razredu ne manjka hrupa.

Glasni smo kot hupa.

Julija kot polž se premika,
ker tortica malo jo mika.

Marku ne manjka las
in igra na bas.

Erik ima rad nogomet,
a ne mara pri miru sedet.

Luka je naš predsednik,
zato res ni bednik.

Nicholas rad riše,
a nerad piše.

Lenart živi na Rašici
in govori po resnici.

Nik sovraži polento,
a rad bi dobil lento.

Tina je dobra v športu,
a ne znajde se v Portu.

Tristan čopek ima
in rad se smehlja.

Lara rada pleše
in se tudi vsako jutro počee.

Aljaž se vozi s kolesom
in ga vedno zbere pred plesom.

Bor je tiho kot ura,
razen kadar raztura.

Urban je super
in rad je hrupen.
David dober je matematik,
boljši kot tematik.
Jure igra violino,
to se mu zdi fino.
Naša plesalka je Ema,
sladka kot Viki krema.
Mija rada plete
in tudi pomete.
Zoja rada se igra
in rada resnico prizna.
Val res dobro riše,
sploh domišljjske hiše.
Jošt je hiter
in všeč mu je twiter.

ANA KLOKOČOVNIK, 9. a
(mentorica Katjuša Bricman)

NOVICA

Nekega dne nam je učiteljica povedala, da bomo pri gospodinjstvu pekli pico. Bili smo veseli. Povedala je, da bomo za peko uporabljali sestavine, ki so iz naše okolice in s kmetij oz. z vrtov, ki smo jih poznali. To je bilo veliko težje. Morali smo pregledati kraje: Šmartno, Gameljne, Tacen in Rašico. Prišel je dan peke. Vsi smo imeli s sabo sestavine, ki smo jih potrebovali.

Pica je bila zelo okusna. Vsak si je nanjo dal poljubne sestavine. Bila pa je zelo nasitna, ker je bila iz polnozrnatke moke.

MARK GOLOBINEK, LUKA TRŠEK, 5. a

PICA

SESTAVINE:

- moka
- sladkor
- sol
- kvas
- topla voda

NADEVI:

- paradižnikova mezga
- bučke
- šunka
- sir
- nadevi po izbiri

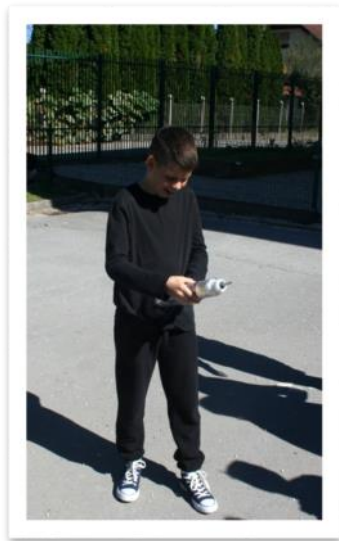
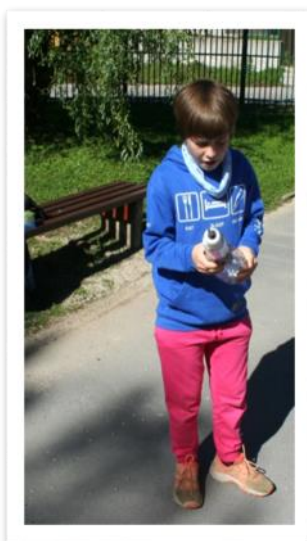
V moko damo sol, kvas damo v vodo in mešanico damo v moko. Zmešamo. Noter damo še sladkor in ponovno zmešamo. Pregnetemo. Pustimo vzhajati 1 uro. potem še enkrat pregnetemo in razdelimo na 10 delov. Oblikujemo in naložimo nadeve. Položimo na pekač in damo v pečico. Pečico segrejemo na 220 stopinj Celzija. Pečemo do 12 minut oz. da postane rumena.

NAŠA PRVA CIGARETA

Z našim razredom smo se odpravili na zadnje malo igrišče, kjer smo izvedli poskus. Poskus smo izvedli s cigareto, plastenko, z vžigalico in vato. Učiteljica nam je najprej razložila, kaj bomo delali, in postavili smo se v krog. Prižgali smo cigareto in jo dali na konec plastenke. Vsak od nas je stiskal plastenko, ki je predstavljala človeška pljuča, dokler ni učiteljica prišla do konca kroga. Kasneje smo šli še en krog. Ko smo vsi do konca stisnili, je učiteljica vzela vato iz plastenke. Vata je bila svetlo rjava in enako se bi zgodilo v naših pljučih, če bi kadili. Ko smo končali, smo šli nazaj v razred in to zapisali v zvezke. Iz tega poizkusa smo se veliko naučili in zdaj vemo, kako je to videti v našem telesu.

ERIK HOZJAN IN ZOJA ŽAGAR, 5. a

RAKOV ŠKOCJAN

V petek, 15. 3. 2019, smo odšli 5. a in 5. b v Rakov Škocjan.

Vkrkali smo se na avtobus in se odpeljali. Takoj ko smo prispeli, smo izstopili in pojedli malico. Nato so nas razdelili v dve skupini.

Videli smo mali in veliki naravni most. Ogledali smo si Zelško jamo, kjer so bili čudoviti kapniki. Kapniki, ki visijo s stropa jame, se imenujejo stalaktiti, združeni se imenujejo stebri. Rastlinski pasovi, ki so bili v Golobovi ali Zmajevi jami, si sledijo takole: alge in lišaji, mahovi, praproti, drevesa. Izvedeli smo, da je apnenec nastal iz školjk in polžkove lupine. Potem smo se zamenjali z drugo skupino in prva skupina je odšla pogledat brezno, uvalo in vrtačo. Po ogledu smo se spet zbrali v avtobusu in se odpeljali k velikem naravnem mostu. Tam smo se še pogovorili in odšli k avtobusu. Odpeljali smo se domov.

LENART OKORN IN ALJAŽ VIRANT, 5. a

RAZREDNE KNJIGE

Vsak četrtek smo si učenci 5. a izmenjavali razredne knjige. Imeli smo jih kar 20.

Bilo je več različnih:

Uganke: vsak je napisal svojo uganko ter jo povedal sošolcem. Sošolci so uganjevali.

Zgodbe od A do Ž: napisati si moral čim več besed, ki se začnejo na dobljeno črko.

Pesniška zbirka: vsak je napisal pesem, ki si jo je izmislil sam. Povedal si jo sošolcem.

Desetminutni spis: vzel si stoparico ter štopal 10 min. Med tem časom si pisal zgodbo.

Če si bil sredi povedi in je 10 min že minilo, si moral tam zaključiti.

Zgodbe na P: napisati si moral čim več besed na črko P.

Knjiga receptov: v knjigo si napisal recept, nato pa si svojo jed v četrtek prinesel v šolo.

Rep: napisati si moral rep ter ga povedati sošolcem.

Zahvala: napisal si jo v obliki pisma, le da si se v njej nekomu zahvalil.

Dobro delo: napisati si moral, kako si nekomu pomagal (mami, očetu, starim ljudem in prijateljem ...).

Novica: napisati si moral novico o nečem zanimivem.

Doživljajski spis: zapisal si neko dogodivščino, ki se ti je zgodila.

Prihodnost (10 stvari): napisati si moral 10 stvari, ki jih boš počel (delal, si želiš) v prihodnosti.

Pogovor: lahko si napisal uradni ali neuradni pogovor med osebama.

Bonton: (na bazenu, v restavraciji na avtobusu ...).

Roman: moral si napisati eno poglavje (20 poglavij).

Čestitka: moral si jo napisati v obliki pisma, a le da si v njej nekomu čestital.

Ilustracija knjige: ilustriral si želeno knjigo.

Strip: narisati in napisati si moral strip čez dve strani.

Vici in smešnice: napisati si moral vic ali šalo, ki si si jo izmislil.

TO SO BILE VSE KNJIGE IZ 5. A

Bor

Jaz sem Bor,
živim na Rašici,
jaz vam povem vse po resnici.
Imam svetle lase in modre oči,
smučam hitro,
da se kar kadi!
Najrajši imam svojo psičko Na-
no,
vsak večer pojem eno banano.
Akrobatiko jaz obiskujem rad,
ne maram pa hoditi zgodaj spat.
Zima je najboljši letni čas,
čeprav včasih bolan sem in
mam slab glas.
Rad imam tudi dobre može,
zato ker dobim igrače dobre.
Modra moja najboljša barva je,
naj končajo se te hude rime!

BOR J. G., 5. a

LJUDJE

Po telefonu kličeš ljudi,
po gramofonu muska se vrti.
To naredil smo mi ljudje.
Lej tko pač svet gre!

Eni hekajo,
drugi repamo,
useen usi smo ljudje,
to usak ve!

Usi mamo ime
in ne puzabmo na srce,
on glavni je,
brez nega se živet ne more.

To je srce,
in tle nekje
z njemu živimo
in ga tudi delimo!

URBAN PIRC, 5. a

DRUG PLANET

Men skor zmeri se zdi,
Da se svet narobe vrti.
Ko pridem dam,
Me gledajo postran.
Grem na vrt,
Pogledat kje je krt,
Njemu se skos dogaja.
Men pa s tem nagaja.

Nardi hribe in doline,
Men pa potlač vse rastline.
Grem mal coc špilat
In mami pritisk dvigat.
Kmalu čist znori,
Zarad igric vedno mi teži.
V hiško na drevesu se zaprem
In en rep užgem!
Tako se sprostim
In kmalu zaspim. LUKA TRŠEK, 5. a

RECEPT: ČOKOLADNI PIŠKOTKI (Urban Pirc)

Sestavine:

230 g masla
200 g sladkorja
2 celi jajci
300 g moka
1 žlička sode bikarbone
1 ščepec soli
250300 g jedilne čokolade

Zmešajte maslo, sladkor in jajci. Ko se masa sprosti, dodajte moko, sodo bikarbono in sol. Potem to zmešajte. Čokolado narežite na zelo majhne koščke in jih stresite v testo. Testo dajte v majhne kupčke na pladenj. Pecite približno 10 minut na 180 °C. Ko se spečejo, počakajte 5—10 minut, da se pohladijo.

RECEPT: BROWNIES (Nik in Tristan, 5. a)

Sestavine:

220 g čokolade-narezane
 $\frac{3}{4}$ skodelice masla
1 $\frac{1}{4}$ -skodelica sladkorja
2 jajci
2 čajni žlički vanilijevega sladkorja
 $\frac{3}{4}$ skodelice moka
 $\frac{1}{4}$ skodelice kakava
1 čajna žlička soli

Pečico segrejte na 180 °C. Stopite pol čokolade. Umešajte sladkor in maslo ter dodajte jajca in vanilijev sladkor, mešajte 2—3 min dokler ne nastane penasta in svetle barve. Dodajte stopljeno čokolado, nato presejte moko, kakav in sol.

Premešajte (na roke), dodajte preostanek narezane čokolade in pecite 20—25 minut.

EVA M., 6. b
(mentorica
Katjuša
Bricman)

NAJA KLAVŽAR, 6. b

ELA BRUVO, 6. b

SARA MAVRIČ, 6. b

ELA ŠIFRAR JUSTIN, 6. a

SARA BILBAN, 6. b

NIKI HLADNIK, 6. b

Mentorica slik:
Katjuša Bricman

UTRINKI IZ 5. b

(mentorica Alenka Degen)

V 5. b razredu smo imeli v letošnjem šolskem letu veliko zanimivih dejavnosti, ki so temeljile na izkustvih. Septembra smo v okviru projekta Živim zdravo izmerili krvni sladkor. Na terenu smo ugotavljali, kaj so to vlaknine, in si v gospodinjstvi učilnici sami naredili slastno zelenjavno pico iz polnozrnaté moke.

Sestavni del pouka naravoslovja so bili poskusi. Tako smo »pokadili« svojo prvo in, upamo, da tudi zadnjo cigareto (ne zares, seveda) in preko kadilne naprave ugotovili, da je kajenje zelo škodljivo.

Težka tema ZRAČNI TLAK je bila razumljivejša, ko smo si naredili barometre in opazovali nivo vode v plastenkah. Zelo zanimivo je bilo tudi, ko smo čez prižgano svečo v vodi povezili kozarec. Sveča je zaradi pomanjkanja kisika ugasnila, vodo pa je zaradi izenačevanja tlaka posrkalo v kozarec.

Spoznavali smo, kaj je to kulturna dediščina, naredili makete starih hiš in kozolcev ter spekli slasten kruh za pogostitev na prireditvi. Kot dodatek smo imeli tudi domačo marmelado. Mmmmm, smo se radi posladkali.

Celo leto smo ustvarjali razredne knjige. Vanje smo tedensko zapisovali uganke, dnevnik, repe, naše želje, opisovali trenutke sreče, sestavili svojo kuharsko knjigo in poskusili nekaj odličnih doma pripravljenih sladici. Napisali pa smo tudi pravi ljubezenski roman ...

Posebno radi smo imeli dramo. Lahko da je šlo za dramo okrog tega, kdo zares klepetata, ali pa za pravo dramo, ko smo čisto po svoje uprizarjali zgodovinske prizore. Tako smo prikazali ustoličevanje karantanskega kneza in življenje v prazgodovini ter v rimski Emoni. Posebno dekleta so se izkazala kot odlične režiserke, igralka in ustvarjalke besedila hkrati.

Fantje so uživali v tapkanju s sličicami. Nestrpno so čakali odmore, a tudi med poukom je kdaj pa kdaj ušel kakšen vaje gib z rokami ...

Že lansko šolsko leto so učenci začeli s teoretičnim kolesarskim izpitom, letos pa so čisto vsi opravili tudi praktični del.

V juniju smo odšli v šolo v naravi v Snovik, kjer smo se imeli odlično. Izpopolnili smo plavalne tehnike, nasmejali ob igrah in različnih domislicah ter izdelali padala in zmahe, ki smo jih seveda tudi preizkusili.

Skozi celo šolsko leto smo dobro sodelovali z učenci iz 5. a. Tako smo skupaj plesali, peli, hodili na dneve dejavnosti, sodelovali pri kvizih, skupaj brali, v šoli celo prespali ter ob koncu leta za starše pripravili prireditev z veliko petja, plesa in smeha. Nagrade ni bilo z bučnim aplavzom.

Razredničarka 5. b, Alenka Degen

V ŠOLI V NARAVI V SNOVIKU

V torek, 11. 6. 2019, smo imeli zvečer zabavne igre. Usedli smo se na robnik pločnika. Potem so nas učitelji razdelili v skupine po osem in nam razložili pravila igre. Prva naloga je bila odpletavanje rok. Roke je uspelo odplesti samo eni skupini. Nato je sledila igra s plavalnimi črvi. Vsaka skupina je dobila enega. Pol skupine si je črva dalo med noge in morali so priti z enega konca parkirišča do drugega in nazaj. Bilo je zelo zabavno. In še zadnja igra so bile karaoke z vodo v ustih. Veliko je bilo pljuvanja, zato smo se zelo nasmejali.

Mark Lačen in Jure Šterk, 5. b

V sredo, 12. 6. 2019, smo se ob osmih zvečer skupaj s 5.a razredom odpravili na nočno kopanje. Ko smo prišli, je bilo še svetlo, ampak zmeraj bolj se je temnilo. Medtem ko sem čakal, da se stemni, so učitelji postavili igrišče za vaterpolo, ki so ga igrali moji prijatelji. Jaz se za to nisem zmenil in sem raje šel v jacuzzi. Tam bi moral biti 15 minut, bil sem pa skoraj pol ure. Ups! Hitro sem skočil v vodo in se nekaj časa potapljaj, nato pa sem šel v vodo z mehurčki. Čez nekaj časa sem odkril deročo vodo in pustil, da me odnese. Nato sem šel še za nekaj časa spet v jacuzzi, dokler ni prišla ura odhoda. Lepo je bilo, dokler je trajalo.

Gal Korenč, 5. b

V sredo 12. 6. 2019, smo se vsi učenci z učitelji odpravili na nočno kopanje. Med potjo sem se s prijateljem Galom pogovarjal, kako nama je šlo pri srebrnem delfinu. Mimogrede, danes sem ga opravljal in sem ga tudi opravil. JUHUUUUUUUUUU!!!!!!!!!!!!!! Bil sem ponosen nase. Potem smo igrali vaterpolo a-jevci proti b-jevcem. Morali smo priznati premoč, potem sem se v džakuziju pridružil svojemu prijatelju Galu. Kopalke so se mi napihovale. Kmalu se je nočno kopanje približevalo koncu, ura je bila že pol desetih zvečer. Zeh!!! Uf, kako sem bil zaspan. Lahko noč!

Kris Rasiewicz, 5. b

LINA MALOVRH, 8. a
(mentorica Katjuša Bricman)

Pred nočnim plavanjem smo šli na bosonogo pot. Nato smo šli plavat. Bilo je kot običajno, le da je bila ura pozna in na bazenu smo bili vsi učenci skupaj in ne po skupinah. Ko smo se preoblekli, smo šli v bazen. Sprva ni bilo nič nenavadnega, a čez nekaj časa so se ugasnile luči, gorele so le tiste v bazenu. Kot v pravljici ..., *no skoraj kot v pravljici*. Obiskal nas je tudi škrat Snoviček. V bazenu sta bila tudi dva na zmenku ... Ves čas sta se objemala. Meni (Gašperju) to ni bilo všeč, saj je bilo čudno.

Jacuzzi je bil krasen. Tam je bil tudi vrelec, ki je bil zelo močan, in te je lahko v sekundi potegnil na površje.

Tara Karničar in Gašper Burgar, 5. b

IZ SNOVIKA NA BRATOVO VALETO

Ko sem prišla na valet, je bilo že vse lepo pripravljeno. Bila sem vesela, ker sem videla družino, a žalostna, ker zamujam celo zabavo na nočnem kopanju. Kmalu so na oder prišli plesalci, med njimi je bil moj brat Tit. Bila sem zelo ponosna. Začeli so plesati razne valčke. Ko so odplesali vse, so začeli plesati karkoli so želeli. Tudi mi smo lahko plesali, karkoli smo hoteli.

Tara Karničar, 5. b

Zelo sem bil vesel, ko se je odprl zunanji bazen. Všeč mi je bil, ker ni bil tako topel in ker je imel tobogane. Najbolj všeč mi je bil zelen in moder. Na žalost pa nismo smeli na rumenega, saj je bil označen 12 plus.

Roko Trampuž, 5. b

V četrtek so bili odprti tobogani. Bilo je zabavno. V temi smo spuščali vlakce in poskušali zbiti punce. Najhuje je bilo, ker jih nismo ujeli. Čez nekaj časa sem obupal in šel na zelen tobogan in sem dirkal z drugimi sošolci. Začel me je boleti hrbet, zato sem šel ven. A čez nekaj časa sem šel spet na tobogan, samo da sem šel na tistega, na katerem smo se šli vlakce.

Grega Roter, 5. b

V petek, 14. 6. 2019, smo se odločili, da se gremo po modrem toboganu vlakec. Odprli so se že v četrtek, a je bil tam varnostnik, in zato se nismo smeli spuščati na glavo ali v vlakcih. Ker ni bilo varnostnika, pa smo se v petek lahko. Šli smo se vlakec na glavo. Prvi se je vrgel v tobogan, drugi pa za njim. Ko smo se ujeli, smo se prijeli za noge in smo bili zelo hitri. Izvrstno smo se zabavali. Na koncu tobogana smo vsi skoraj istočasno prileteli v vodo. Takoj smo zavili nazaj proti vrhu tobogana. Ta dan smo se zelo zabavali.

Tomaž Žinko in Lenart Novak, 5. b

TERAPEVTSKA PSIČKA ŠAPA NA OBISKU

V torek, na lepo pomladno jutro smo napeto pričakovali obisk Šape in njene skrbnice Mojce Trampuš.

Ko sta prišli, smo bili navdušeni nad Šapino lepoto in že na daleč se je videlo, da je lepo vzgojena zlata prinašalka. Posedli smo v krog, Šapa pa v sredino. Najprej je gospa Mojca predstavila Šapo in povedala njeno zgodbo. Na začetku Šapa ni imela tega imena. Nato pa so v družini sklenili dogovor, da ji ime Šapa bolj pristaja. Gospa Mojca nam je prebrala dve knjigi o življenju Šape. Potem smo se z njo igrali igre. Naloge so bile na primer: Šapa nam je dala tačko, dali smo ji brikete, jo krtačili in ji skrivali igračke, ona jih je našla in prinesla. Zelo smo se zabavali. Med vmesnimi igrami smo jo vedno lahko pobožali. Po končanih igrah smo šapice naredili še iz papirja. Bile so zelo ljubke. Ko sta gospa Mojca in Šapa odšli, smo jima napisali zahvalna pisma.

Ura se je srečno končala in nadaljevali smo z groznim, bednim in dolgočasnim poukom. No, malo šale seveda ...

Maruša Malovrh, Eva Ribičič in Nika Dolenc, 5. b

Vrba

V ponedeljek, 21. 1. 2019, smo se petošolci odpravili v Vrbo na Gorenjskem.

Do Vrbe smo se peljali približno pol ure. Ko smo stopili iz avtobusa, je bilo zelo mrzlo. Takrat je prišla vodnica in nam razložila nekaj stvari o Francetu Prešernu. Potem smo se odpravili do lipe. Povedala nam je, zakaj je okoli lipe 16 kamnov. Vau, kako zanimivo, da so se okoli lipe dobivali kmetje oz. glave družine in razpravljali o pomembnih rečeh. Potem smo se odpravili do Prešernove rojstne hiše. Tam smo si ogledali črno kuhinjo, zelo je smrdelo, nato smo odšli v spalnico oz. dnevno sobo in ugotovili, da so otroci v tistih časih spali kar na klopcah. Po ogledu dnevnice smo si odšli ogledat muzej o Francetu Prešernu.

Nato pa smo odšli na Čopovo domačijo. Čop je bil Prešernov najboljši prijatelj. Tam smo pojedli malico. Nato smo z ogljem risali Franceta Prešerna. Najina Prešerna sta bila katastrofalna. Ko smo končali s Prešerni, smo risali na kozarce motive, ki smo jih videli v Vrbi. Obe sva risali lipo s 16 kamni. Nato smo si umili roke in odšli proti avtobusu.

Avtobus nas je čakal, nato smo odšli domov. Imeli smo se zelo lepo.

MILA KRSTIĆ IN ERNA HOLIĆ, 5. b

RAKOV ŠKOCJAN (odlomek iz doživljajskega spisa)

V ponedeljek bi morali iti s sošolci v Rakov Škocjan na naravoslovni dan. Jaz sem zaspal. Zbudil sem se in ugotovil, da sem pozabil, da moram biti v šoli prej. Odločil sem se, da ostanem doma. Učiteljica je klicala mojo mami, da naj pohitim, saj jih še lahko ujamem. Tekel sem do pokopališča, kjer so me čakali ajevci in moji sošolci. Potem je avtobus ravno prispel. Vkrkali smo se nanj.

V Rakovem Škocjanu sta nas pričakala Franci in Violeta. Prišli smo do hotela, kjer smo pomalicali in se razdelili v skupine. Jaz sem bil z Erikom, Krisom in Rokom. Dobili smo liste, na katerih so bile naloge.

Najprej smo odšli v jamo, kjer je bila čista tema. Opazil sem večje in pajke. Tam je morala biti čista tišina in ugasnili smo luči, da smo videli, kako vidijo jamske živali. Po ogledu smo odšli ven in se vrnili tja, kjer smo začeli.

Jan Žan Mesojednik, 5. b

RIMSKA EMONA

V četrtek, 25. 4. 2019, smo imeli kulturni dan. Ogledali smo si ostanke rimske Emone.

Bilo je zanimivo. Na začetku smo se pogovarjali o mestu in kako so Rimljani prišli do nas. Kmalu zatem pa smo si ogledali relief Emone. Opazili smo kip Emonca in omenili, zakaj je bil obrnjen proti cesti. Nato smo imeli malico. Reševali smo neke liste. Nama osebno je bilo to malo dolgočasno. Odšli smo si ogledovat mozaike in narisali smo svojega najljubšega. Najina sta bila super, le da nobena ni imela rdeče barvice, tako da na koncu ni izpadlo ravno lepo. Ogledali smo si še hiše, ki so imele urejeno kanalizacijo, vodovod in talno gretje. Tako so bili napredni, da ne moreš verjeti. No, ... lahko verjameš. Ob koncu pa smo si še ogledali vodnjak. Rimska Emona je bila zelo urejena.

Ampak po najinem mnenju nam ne bi bilo treba reševati učnih listov.

Lorena Drinić in Tadeja Pavšek, 5. b

MAJA TACAR, 9. b
(mentorica Katjuša Bricman)

R. Dahl: MATILDA

Matilda Pelin	Ela Šifrar Justin
oče Hinko Pelin	<u>Naja Klavžar</u>
mama Genovefa Pelin	Brina Čampa
brat Miha Pelin,	Jakob Rener
učenec	Javornik
učiteljica Medica	Eva Merkun
ravnateljica <u>Volovškar</u>	Azra <u>Baškovec</u>
knjižničarka ga. Felčeva,	Iza <u>Okrajšek</u>
bolničarka	Lara Čop Tomšič
učenka Hortenzija	Zarja Lah
učenka Amanda Triplat ...	Nikolaj <u>Volovšek</u>
učenec Niko	Sara Mavrič
učenka Sivka	Gaber Čampa
Duhek	Alenka <u>Degen</u>
MENTORICA	

NIKA KEK,
9. b
(mentorica
Katjuša
Bricman)

ŠPORTNI KOTIČEK

(mentor Samo Petrič)

Letošnji najboljši rezultati na področnih tekmovanjih:

- 2. mesto starejši dečki v floorballu (Jure Češnovar, Jakob Škerl, Mark Lazarevski, Gaj Jurančič Grahek, Tibor Volovšek, Mark Žalac, Nejc Čop Tomšič, Lovro Perme, Simon Jarc, Matic Češnovar)

Letošnji najboljši rezultati na šolskih tekmovanjih:

- 2. mesto Nejc Čop Tomšič (golf),
- 2. mesto Jakob Debevc (gorsko kolesarstvo)
- 2. mesto starejši dečki (nogomet),
- 2. mesto mlajši dečki (nogomet),
- 3. mesto Nejc Tršek (tenis),
- 3. mesto Matic Roter (gorsko kolesarstvo),
- 3. mesto mlajši dečki (floorball).

MATEMATIČNI KOTIČEK

(mentorica Bojana Novak)

V četrtek, 14. 3. 2019, smo se učenci 6.a in učiteljica matematike odpravili na šolsko dvorišče. Učiteljica nam je rekla: »Danes bomo risali kroge. Risali jih bomo s pomočjo šestila, vrvic in okroglih predmetov. Zgrabite krede in začnite.« Risali smo kroge in se pri tem zelo zabavali. To je bila posebna ura, ki se mi je vtisnila v spomin. Teh zabavnih 45 minut je minilo, kot bi jih bilo le 5.«

Iza, 6. a

Pri matematiki mi je bila všeč ura, ko smo pisali NPZ, ker je bil test čisto lahek. Edini problem je bil ta, da sem končala v prvi polovici ure in sem morala počakati, da tudi ostali končajo, pa sem pol ure gledala v zrak.

Najboljša ura matematike je bila, ko smo odšli ven in smo risali kroge za dan števila π .

Azra, 6. a

Všeč mi je bil dan števila π , ko smo na vrvico nalepili decimalke in jo obesili v jedilnici.

Všeč mi je bilo tudi, ko smo šli ven risat krožnice.

Zanimivo je bilo tudi, ko smo imeli delavnice po skupinah. Vsaka miza je imela neko matematično igrico.

Ela, 6. a

Najbolj všeč mi je bilo, ko smo pri krožku naredili model kubičnega metra. Rad bi praktično poskusil, koliko tekočine gre zares v dm^3 , m^3 in podobno.

Leo, 6. a

Najbolj mi je bilo vseč, ko smo pretvarjali, saj mi je ta snov lahka in zabavna. No ja, razen pretvarjanja časovnih enot. Ostalo je tudi zanimivo, a ne tako zabavno. Všeč mi je bilo tudi, ko smo šli ven risat krožnice.

Lara, 6. a

Pri matematiki mi je najbolj všeč učiteljica in ura matematike, ko smo pred novim letom imeli delavnice, tako da smo krožili po razredu. Sicer pa imam rada računske operacije: seštevanje, odštevanje, množenje in deljenje.

Brina, 6. a

Pri matematiki mi je najbolj všeč računanje in sodelovanje na matematičnih tekmovanjih. Matematika je zelo zanimiv predmet, pri katerem smo se naučili mnogo stvari. Matematično znanje je zelo koristno. Večkrat smo bili tudi v računalniški učilnici, kjer smo »tekmovali« v reševanju kviza, ki ga je izbrala naša učiteljica. Matematika je res zelo lep predmet, ki lahko vsebuje veliko zabave.

Jakob, 6. a

Pri matematiki mi je najbolj všeč geometrija. Moja najljubša ura matematike je bila, ko smo šli ven in pred šolo na asfaltu risali krožnice. Sicer se poleg pouka udeležujem tudi tekmovanj, na katerih so naloge še bolj zabavne kot pri pouku. Pri pouku bi lahko reševali tudi kakšne naloge iz logike.

Katja, 6. a

šolski jedilnik za 3. mesec, 14. dan (svetovni dan števila π)

ČETRTEK	(1a,6,7,9), gorčica (10)	deča pomaranča	(1a,6,7,9)
	πngo sok, πzza (1a,7)	πščanec pečenka (1a,9), pre krompir (7), πsana solata (srbska) (7), πngu rezina (1a,7)	πnjenec (7), πrina bombeta (1abc)
		špargeljeva juha (1a,7,9), veči	

Matematika je zame težak predmet, saj mislim, da nisem matematik. Vendar se ne dam in to vzamem kot izziv. Učiteljica je zelo v redu. Zna razložiti in se tudi pohecati.

Eva M., 6. b

Najbolj všeč mi je, ker skupaj izdelamo matematične miselne vzorce in pripomočke, da se lažje naučimo. Na primer na vratih učilnice je ponazorjeno, kako izračunamo obseg in ploščino. Včasih pozabim narediti domačo nalogo, a če jo naredim do naslednjic, dobim »kljukico«. Nasploh mi je matematika všeč.

Jure, 6. b

Najbolj všeč so mi bile prednovoletne delavnice. Učiteljica je izbrala vodje ekip, ki smo vodili vsak svojo delavnico. Na vsakih 10 minut smo se zamenjali in bilo je zelo veselo. Upam, da bomo take delavnice imeli še kdaj, saj je tako učenje zelo zabavno.

Naja, 6. b

Pri matematiki mi je bila najbolj všeč ura pred novim letom, ko je nekaj mojih sošolcev imelo vsak svojo dejavnost. Jure je vodil računanje s pomočjo vžigalic, Tilen dirko z ulomki, Naja povezave od pike do pike, Špela pa sestavljanje koledarja v obliki dodekaedra. Učiteljica je merila čas z računalniškim programom v obliki bombe. Ko je ta eksplodirala, smo morali zamenjati postajo. Bilo je zelo dobro.

Oskar, 6. b

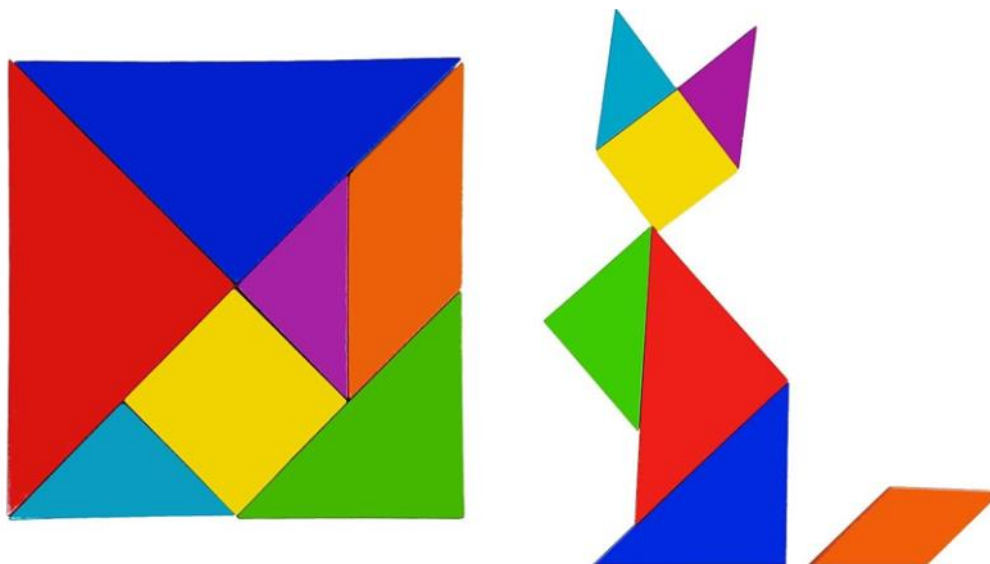

DAN DEMŠAR POTZA, 8. a
(mentorica Katjuša Bricman)

IZBIRNI PREDMET MATEMATIČNE DELAVNICE 7

Na izbirnem predmetu matematične delavnice smo se zelo zabavali. Naučili smo se računati na egipčanski, indijski in japonski način. Razmišljali smo tudi, kako rešiti magični kvadrat, magično drevo in vse ostale zanimive stvari. Pri pouku smo skupaj reševali tudi učne liste, ki smo jih morali tlakovati in tako sestavljati vzorce iz kvadratov ter raznih drugih geometrijskih likov. Pri pouku smo iz tršega papirja 12 cm x 12 cm po navodilih izrezali like. To je kitajska sestavljanica, ki se imenuje Tangram. Iz vseh delov smo sestavljali različne slike. Poskusite sestaviti primer spodaj. Skratka, PRIDITE POGLEDAT!

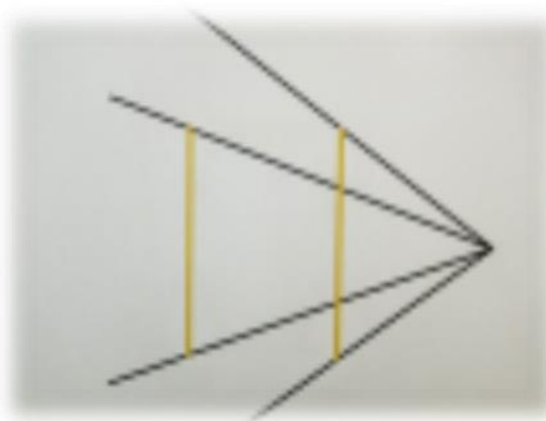
NEJC, 7. b

OBISK MUZEJA ILUZIJ

S predmetom Matematične delavnice smo si 9. 4. 2019 ogledali Muzej iluzij. Po pouku smo se z mestnim autobusom odpeljali do Kongresnega trga v Ljubljani, od tam pa le nekaj minut peš. V muzeju iluzij smo si ogledali različne foto iluzije, glavo na pladnju, optične iluzije, stereogram, kolejdoskop ... Če si se osredotočil v posamezno iluzijo in nekaj časa neprekinjeno strmел vanjo, si opazil, da se vzorec premika. Presenetila me je slika, na kateri so bile premice enake dolžine. Pri neprekinjenem gledanju vanjo pa je bilo videti, kot da so različne velikosti. Zanimiva mi je bila lebdeča pipa — v vedru z vodo je bila pritrjena prozorna plastična cev, na kateri je bila pritrjena pipa. Vodna črpalka po plastični cevi črpa in poganja vodo do pipe. Šli smo skozi Vortex predor, kjer sem imel občutek, da sem izgubil tla pod nogami in da se vrtim okoli. Če se slikaš v obrnjeni sobi, izgleda, kot da lebdiš. Na koncu smo z različnimi lesenimi pripomočki sestavljali in reševali logične in zanimive like. Ogled je bil zelo zanimiv in poučen.

Anže R., 7. b

LINA MALOVRH, 8. a
(mentorica Katjuša Bricman)

LITERARNI KOTIČEK

LITERARNI KOTIČEK

(mentorice Barbara Vampelj, Katarina Oblak Vidic in
Nika Filipič)

Dve lepoticici preveč (Rozamunda in Urška se srečata)

V nedeljo popoldan na trgu vesélem sem zbral vse svoje junake narlépše: Urško, Apela, Rozamundo prelépo, plesale lepote so s pesmi vesele. Pa ak' se ozirajo, si mize izbirajo, usedejo skup' se sovragi vsi. Apel in čevljar sta spet skupej pristala, še Črtomir, Valjhun sta ponovno se našlá. Pa ak' še sam se oziram, pa mizo si zbiram, zagledam pri mizi rumeni lepoticice, enake pod soncám ni lepše ptice. Rozamunda in Urška sta skup' se usedli, obe že pripravljeni na hvalnico svojo.

In Urška ji reče: "Od nekdanj lepé smo Ljubljanke slovéle, a lepše od mene bilo ni nobene." To reče in se ji grenkó nasmeja.

Pa Rozamunda ji reče: "A to sem jaz, Rozamunda, roža deklic, čast dežele sem domače, deklice mi ni enake."

Ji Urška odvrne: "Od nekdanj narlepša sem deklica jaz, pa to res je, ni šala, ko narbolj iz zvezd je danica svetlá, narlepša iz deklic sem jaz vedno bila."

Rozamunda v srdu ji odvrne: "Dokaj me baronov je snubilo: troje iz dežele laške, troje iz dežele nemške, troje 'z Štajerske in Kranjske, nobeden dovolj ni dober zame."

Urška sunkovito ji odvrne: "Tolíko te jih je snubilo, nobeno teslo se ni s tabo poročilo, šla si v klošter, čast ljubljanskih nun postala."

Rozamunda pa ji reče: "Vselej mladen'či me ne utaplja-jó, kakor tebe, Urška, zala, si plesavca si zvolila, skupej z njim si utonila."

To videt, še sam se jima približam pa rečem jimá:

"Poglej ju, poglej ju, revici dve. V pesmi kaznovani sta obe, za svojo nadutost, za svojo prevzetnost. Naučili bili so vaju nauk vsi. Končáli zgodbo svojo sta obé. "Ti, Urška, v valovih šumečih si utonila, Rozamunda gréde v klošter, čast ljubljanskih nun postane. Ples končuje se zdaj res, preden se še kaj napravi."

Maša Marjetič, 8. a
(mentorica Barbara Vampelj)

DEA HURWITZ, 9. a
(mentorica Katjuša Bricman)

ČUDEŽNE DEKLICE

Pred nekaj leti se je rodil deček Krištof. Bil je zelo priden in močan. Starši so mu že umrli. Do zdaj je živel v sirotišnici, a zdaj je dovolj star, da bo živel sam.

Ko je odšel na sprehod okrog jezera, je videl tri deklice. »Dober dan!« jih je pozdravil, a one so kar v trenutku okamenele. To ga je zelo prestrašilo in začudilo, ker je mislil, da je kriv on. Pobožal jih je po laseh in odšel naprej. Takoj ko ga niso videle več, so se odkamenele in se začele pogovarjati o njem. Vsem trem deklicam se je zdel fant dobrega srca. Krištof je kar naenkrat zakričal in deklice so se tako prestrašile, da je najmlajša omedlela. Pustile so jo tam in stekle pogledat, kaj se dogaja. Krištofa niso videle več nikjer. Še hitreje so se dvignile v zrak, poletele tik nad vodo in ga videle, kako se potaplja globlje in globlje. Dve deklici sta ga s čarobnimi močmi želeli potegniti ven, a ga nista mogli, ker sta imeli premalo moči. Ravno takrat je priletela najmlajša: »Ali sta v redu?« »Pridi sem! Premalo moči imava, da bi ga izvlekli iz vode. Pomagaj!« Zdaj so deklice s čarobnimi močmi izvlekli Krištofa. Takoj ko je Krištof prišel iz vode, na začetku ni mogel dihati. A potem se je imel zelo fino! Deklice se niso več skrivale pred ljudmi, ampak so jim pomagale. Vsi so dobili klobuke. Vsak drugačnega. To je bil njihov čudežni predmet! Izdelovale so jih same. Ta klobuk je bil pa čudežni zato, ker ti je vedno kazal pravo pot. Odletel je tja, ti si šel pa za njim; ko si se postavil pod njega, je padel na tvojo glavo. Tako so tudi deklice prej našle Krištofa.

Krištof se je preselil k deklicam in jim kuhal kosilo, saj je znal kuhati bolje od njih. Živel so srečno do konca svojih dni!

ELA ŠIFRAR JUSTIN, 6. a (mentorica Barbara Vampelj)

UMETNOST

Umetnost

je kot nespečnost,

Ko zaspi,

ne traja dolgo, da se zbudi!

Je zelo poskočna,

posebna

in radovedna.

Umetnost imajo vsi radi!

Ampak najbolj poskočna je pomladi.

Takrat največ umetnin dobimo,

sploh tiste, ki si jih zares želimo.

Z njimi se bahamo,

in nagrade dobimo,

ampak največ šteje,

ko se nam srce ogreje.

Ela Šifrar Justin, 6. a

(mentorica Barbara Vampelj)

PESNJENJE ZA UMRET

Jaz res nisem en hud poet,
saj pesnjenje je za umret.
Kdo razumel bi vse te rime,
človek pač nič v roko ne prime.

Mani ljubši konkretni so predmeti,
da imaš kaj v roko vzeti:
bunda, hlače, čelada, palice, smuči,
pa še po počitnicah diši.

Eva Stanič Gregorc, 6. a

Leon
Golobinek,
6. b
(mentorica
B.
Vampelj)

Mladost je norost

Mladost je norost, ki te ,ko odrasteš, kliče.
Mladost je čas, ki te nikoli ne zapusti.
In če tudi o mladosti ni več nobene priče,
nikoli ne zadrema in ne zaspi.

Mladost je čas, ki obuja spomine.
Mladost je norost , ki nam naproti hiti.
Poglejmo mladosti v norostne globine,
le kaj v njih lepega cveti?

Katja Svenšek, 6. a
(mentorica Barbara Vampelj)

MLADOST MLADOST

Mladost je kot skrivnost,
Ki sveta bolj je kot starost.
Mladost je zelo skrivna
In mnogokrat tudi naivna.
Mladost ni vedno mlada,
Zato se s tem veliko ubada.
Mladost odide pa takrat,
Ko nimaš več nikogar rad.

Ana Lucija Lesar, 6. b
(mentorica Barbara Vampelj)

MLADOST

Rekli ste, naj pišem pesem,
Kaj o mladosti ali o nas.
Nas, ki mladi smo in vitki,
In se smejemo naglas.

Mi mladina smo kdaj tečni,
Kdaj smo srečni in zaspani.
Bog ve, kdaj nam bo radost vzel,
Vsakdo ki več ni vesel.

Nikolaj Volovšek, 6. a
(mentorica Barbara Vampelj)

MLADOST

O, ti mladost, le kam bežiš
Leta za sabo prehitro pustiš.
Danes deklica mlada sem igriva
Še malo pa starka bom siva.
Leta prehitro gredo
Ne vprašaj kam in kako.
Hitro prehitro mineva ta čas
Ne vpraša ne za pot ne za čas.
Danes otroci smo igrivi
Jutri že starčki bomo sivi.
Danes igray si in smej
In s prijatelji lepo se imej.
Kmalu, prekmalu pride starost
Ki vprašala nas bo le, kje je bila mladost.
Lana Žalac, 6. a
(mentorica Barbara Vampelj)

MLADOST

Mladost je kot sveta modrost,
ki da ji radost in moč,
katero mlad izrabi jo pojoč.

Ko si mlad, ne čakaj zvezd.
Ter ne delaj si gnezd.
Česar ne moreš si kupiti,
Poskusi si prilastiti — MLADOST.

Leo Kališ, 6. a
(mentorica Barbara Vampelj)

MLADOST

Kaj je mladost? Mladost je utrinek,
ki kmalu učinek postane,
a življenje igra ostane.
Igrivost življenja mirno postane,
ko nova dogodivščina se prigodi,
ta mladost zgodi se,
In se konča.

Lara Čop Tomšič, 6. a
(mentorica Barbara Vampelj)

MLADOST

Mladost je včasih tudi norost
in tudi radost.
Ko tečeš po travnikih zelenih
in ko se zastrmiš v nebo,
pomisliš, kako je življenje lepo.

Zjutraj si zaspan,
zvečer pa razigran,
za »muzko,« šport in trpanje
vedno najdeš nov vir energije .

Ko si mlad,
želiš v svet,
ko pa star,
pa narisati svoj portret.

Gaber Čampa, 6. a
(mentorica Barbara Vampelj)

PESEM

Šola nam zabavna je,
ker nam matematika ne gre.
Cvek zabijemo,
starši vpijejo,
jaz se počutim k' en polž,
Sošolec je 'mel manj točk k' jaz,
Zato mi je bil pa velik fouš.

Nisem se mogu dober skoncentrirat,
ker prijatli so mi mogli muzko nabijat.
Priporočam vam, da nikoli ne dobite cveka,
ker nikoli ne boste imeli odličnega uspeha.

Mitja Matić, 6. a
(mentorica Barbara Vampelj)

TA MLADINA

Današnja mladina nič več ne skače.
Žogo zamenjale so elektronske igrače,
zdaj vsak le v svojem prostoru čepi
in šteje zadetke, točke in premagane pasti.

Nič več ne govorijo,
se skupaj ne smejiijo,
u njegov prosti čas
je posedel elektronski oglas.

Kaj vse lahko bi bilo drugače?
Kje Miha raztrgal bi si hlače?
Manj elektronskih teh reči,
pa večji prijatelji bi bili.

Eva Stanič Gregorc, 6. a
(mentorica Barbara Vampelj)

EVA TACAR, 8. b
(mentorica Katjuša Bricman)

NAŠE TAJNO DRUŠTVO

V četrtek, 15. 2. 2018, so Iris, Urša, Lola, Petra in Ines ustanovile tajno društvo najboljših ritmičnih gimnastičark ali na kratko: Tajno društvo NRG (ne-re-ge). Punce so vsak četrtek ob 19.00 hodile na trening ritmične gimnastike. Vaditeljica Tjaša jih je vedno počakala v telovadnici. Nekega dne (15. 2. 2018) pa so dekleta v telovadnici naletela na grozljiv prizor. V telovadnici ni bilo Tjaše ampak ...KRI?! Punce so se ustrašile in se zaprle v garderobo. Začele so se pogovarjati, kaj bodo naredile, nakar so opazile, da kri nekam vodi. V strahu, ampak odločno, so se odločile, da bodo temu prišle do dna. Ustanovile so Tajno društvo NRG ali na dolgo Tajno društvo najboljših ritmičnih gimnastičark. Začele so slediti krvi. Privedla jih je do nekega sporočilca, na katerem je pisalo:

Sodelovanje je upanje,
sodelovanje je zaupanje.
Da najdete pot pravo,
sledite pajkom na zabavo.

»Kaj to pomeni?« je vprašala Urša. »To pomeni, da moramo sodelovati in slediti pajkom,« ji je odgovorila Petra. Videle so pajke, ki so hodili v neko smer. Šle so za njimi. Hodile so približno 7 minut, ko je Lola opazila s krvjo napisan napis:

Bravo! Sodelovale ste
in naše pajke vse.
Sedaj imate tu račune,
rezultat pomemben je,
ker le tako sef odprle boste.

»Spet uganka,« je rekla Iris. »Poglejmo si račune,« j e pripomnila Ines, ki je bila najboljša matematičarka v njihovem razredu. Vzele so list z računi in jih pogledale:

$XI + MDLV =$
 $XVIII + MDCLXVI =$
 $XXXVII + CLXVI =$

»Nič težkega. Prvi rezultat je 1556, drugi 1684 in tretji 203. Torej če združimo, dobimo 15561684203.« »Samo, kje je sef?« »Tam!« ga je videla Lola. Stekle so do kota, kjer je bil sef. Vpisale so kodo in sef se je odprl. Najprej se je iz njega kadilo, nato pa se je dim razkasil in dekleta so videle majhno sivo kocko z belim gumbom. Lola jo je vzela in vprašala: » Naj pritisnem?« »Ja!« so v en glas odgovorile punce. Pritisnila je gumb in sprožilo se je glasovno sporočilo s srhljivim globokim moškim glasom:

Pojdi v klet,
najdi smet.
Vrzi jo v kuhinjski smetnjak,
saj to stori le pravi korenjak.

»Torej moramo iti v klet, najti smet in jo odvreči v smetnjak v kuhinji. Nič težkega,« se je oglasila Iris. » Ja, ampak prvič slišim, da ima šola klet. Kje je?« je rekla Ines. Vse so razmišljale in oglasila se je Urša: » Jaz vem, kje je! Sledite mi.« Urša je bila razredna predstavnica za šolsko skupnost, zato je vedela, kje so takšne stvari. Sledile so Urši v klet, kjer so videle bananin olupek na tleh.

»To je najbrž naš odpadke,« je rekla Petra. Pobrala ga je in šle so do šolske menze in olupek so hotele vreči v smetnjak v kuhinji. Ampak nekaj ja bilo v njem. »Še eno sporočilo,« je rekla. Na njem je pisalo:
To je uganka.

Odgovor je nadstropje šole.

»Seveda, od števila rož v jedilnici moramo odšteti število slik v jedilnici. Torej $15 - 15 = 0$,« je računala Ines. »Torej najbrž misli pritličje.« Šle so v pritličje in videle... ogromen list papirja. Na njem je pisalo:

Godem na godala,
brenkam na brenkala.
Tam pevec prepeva,
in po vsej dvorani odmeva.

»Gremo v dvorano. Upam, da je tam naslednji namig,« je z upanjem, da je Tjaša v redu, rekla Urša.

Šle so v dvorano in jo že skoraj celo preiskale ko se je izza zaodnja zaslišal Lolin krik. »Aaaaaaaa!!« je vpila Lola, dokler niso vse punce stale pri njej. Takoj so vedele, zakaj je Lola kričala. Na tleh so videle truplo. Tjašino truplo. Petra je stopila do nje in jo potipala. Bila je ledena. Preverila je srčni utrip ... nič. »To je dejstvo,« je s strahom in žalostjo rekla Petra, »Tjaša je mrtva.« »Ne, ne. To ne more biti res,« je z upanjem, da Petra ni čutila dobro, rekla Iris. »Raje pojdi-mo domov, preden še nas kaj doleti. Doma bom jaz poklicala policijo,« je dodala Urša. Šle so ven in ... BUUUUUUU!! Nekdo jih je prestrašil. Ko so dobro pogledale, so videle nekaj skoraj nemo-gočega. Prestrašila jih je Tjaša. »Hahahaha punce, mislim, da sem vam dolžna pojasnilo,« je re-kla Tjaša in se jokala od smeha.

Ko so dekleta spoznale, da je to res ona, so ji tekle v objem. Tjaša jim je naročila, naj gredo v te-lovadnico. Šle so in v telovadnici je začela govoriti: »Ker je danes moj rojstni dan, sem vas želela prestrašiti. Ravnateljica je dovolila, da nekaj mezge polijem po tleh v telovadnici in hodniku. Do-volila je tudi, da namestim umetne pajke. Dim, ki se je kadil iz sefa, je bila vodna para. Drugače pa je truplo voščena lutka. Ta načrt sem imela v mislih že celo leto,« je pripovedovala Tjaša. Ko je končala, je Lola rekla: »Ne naredi nam več tega.«

»Ne skrbi, ne bom,« ji je prijazno odgovorila. »Ždaj pa pridite, v avtu imam torto. Vse mi boste morale povedati. Urša je začela: »Ko smo videle kri v telovadnici, smo se odločile, da bomo temu prišle do dna. Ustanovile smo Tajno društvo najboljših ritmičnih gimnastičark ali na kratko Tajno društvo NRG. Sledile smo tvojim sledem in ... ostalo pa že veš.« »Vem, spremljala sem vas pre-ko varnostnih kamer,« je povedla Tjaša. »Koliko je ura?« je vprašala Iris. Lola ji je odgovorila: »Devet. Treninga je konec. Škoda.« »No, no, saj se vidimo čez en teden. Ali pač ...«

IZZA OKRAJŠEK, 6. a (mentorica Barbara Vampelj)

MAŠA MARJETIČ 8. a
Mentorica Katjuša Bricman

Khaled Hosseini: TEK ZA ZMAJEM

KUSIGD HOSSEINI: TEK ZA ZMAJEM

Knjiga se dogaja v Afganistanu. Zgodba govori o tem, da se tesno prijateljstvo lahko sklene tudi med dečkoma, ki izhajata iz različnih plemen in drugačnega družbenega položaja. Govori o občutku krivde, ki spremlja Amirja celo življenje. Na koncu najde način, da se oddolži za izdano prijateljstvo.

Nenadni sunek vetra je dvignil mojega zmaja in izkoristil sem prednost. Popustil sem vrvico in jo takoj spet sunkovito ustavil. Moj zmaj je grozeče zakrožil nad modrim. Bil sem gospodar neba. Modri zmaj je vedel, da je v škripcih. Obupno se je poskušal rešiti iz pasti, a mu nisem pustil. Bil sem vladar neba. Množica je zaslutila, da se bliža konec. Vzkliki "Sklati ga! Sklati ga!" so bili čedalje glasnejši kakor pri starih Rimljanih, ki so vzklikali gladiatorju. "Ubij! Ubij! Še malo Amir aga!" je zaklical Hasan. Končno je napočil odločilni trenutek, zaprl sem oči in spet popustil vlečno vrvico. Neusmiljeno se mi je zarezala v prste, veter je bil izjemno močan. In potem ... tudi brez rjojenja množice bi vedel, kaj se je zgodilo. Hasan je kriknil in me navdušeno objel okoli vratu. "Bravo! Bravo Amir aga!" Gledam v nebo in opazujem zmaja. Želim si, da bi Amir zmagal. Navijam, da sklati modrega zmaja. Srečen sem, vesel. Knjiga me posrka, dogodki se vrstijo, kot bi bil del njih.

Nekajkrat sem zamižal in poskusil kaj reči. A nobena beseda ni prišla iz ust. Na lepem sem lebdel v zraku, z višine sem opazoval samega sebe. Črn usnjen suknjič, rdeč šal, obledele kavbojke. Koščen fant, malce bledikav in majhen za svojih dvanajst let. Ozka ramena ima in sled črnih kolobarjev okoli svetlo rjavih oči. Veter mu mrši svetlo rjave kostanjeve lase. Pogleda me in nasmehnila sva se drug drugemu. Nenadoma sem vzkliknil in zakričal tudi jaz. Vse okoli mene, celo barve in zvoki, vse je na lepem oživel, vse je bilo prijetno, dobro. S prosto roko sem objel Hasana in družno sva poskakovala, še in še, nasmejana, objokana.

"Amir aga! Zmagal si!" Potegnejo me v dečkovo domišljijo. Sem v njegovi glavi in mislim njegove misli. Na dan mi privrejo vsa potlačena čustva, smejem se in prijatelja imam rad.

Ko sem pritekel do tržnice, je sonce že tonilo za gore in nebo obarvalo rožnato in vijolično. Nekaj ulic naprej je mula iz mošeje Hadžija Jaguba klical vernike, naj razvijejo preprogo in v molitvi sklonijo glave proti zahodu.

Bazar se je naglo praznil, prodajalci so med glasnim barantanjem sklepali še zadnje kupčije. Stopal sem po blatu med vrstami nagnetenih pokritih stojnic: ena je ponujala sveže zaklane fazane, sosednja računalnike. Hitel sem skozi čedalje redkejšo množico pohabljenih beračev v strgani raševini, uličnih prodajalcev z zvitim preprogami na rami pa trgovcev z blagom in mesarjev, ki so zapirali trgovine. O Hasanu ni bilo sledu.

Ustavil sem se pri stojnici s suhim sadjem in Hasana opisal staremu trgovcu s svetlo modrim turbanom; na mulo je tovoril košare s pinjolami in rozinami. Že hodim po bazarju in iščem prijatelja. Zavoham pinjole in suho sadje. Desno trgovec s svežim mesom že pospravlja stojnico. Prodajalec računalnikov z nekom baranta za staro tipkovnico in kriči zadnjo ceno. Zaslišim glas mule, ki kliče vernike.

Knjiga me je potegnila v vrtinec Afganistana, življenja dečkov in njunih čustev. Z Amirjem sem tekel, čustvoval in odraščal. Ko sem kasneje bral Hosseinijev življenjepis, sem se še bolj zavedel resničnosti dogodkov, saj je pripoved del njega. Zgodba se me je še bolj dotaknila.

Dečki odraščajo v drugačnem okolju in hujših razmerah kot jaz, vendar se prijateljstva spletajo povsod enako.

NIKOLAJ VOLOVŠEK, 6. a (mentorica Barbara Vampelj)

DAVID JARC, 9. a
(mentorica Katjuša Bricman)

ZAČETKI SLOVENSKEGA JEZIKA

ali

razmišljanje o slovenskem jeziku

Čeprav je slovenščina težak jezik, ki ga govori le malo ljudi (v primerjavi z drugimi jeziki), se meni zdi najlepši. Ima pa tudi pestro zgodovino. Že dolgo časa nazaj so slovenščino govorili le kmetje in preprosti ljudje. Ni se uporabljala med učenjaki, prav tako pa niso pisali v slovenščini. Prvi slovenski zapis se pojavi šele okoli leta 1000 z Brižinskimi spomeniki. Šele 5 stoletij kasneje so nastali Stiški rokopisi. Torej so prvi zapisi bili vsi cerkvene in verske narave. To se nadaljuje tudi v reformaciji, ko je bila natisnjena tudi prva slovenska knjiga Abecednik in Katekizem pisatelja Primoža Trubarja. Prav tako v protestantizmu dobimo prvi prevod Biblije v naš materni jezik. V času proti reformacije književnost zamre. Eden izmed prvih, ki je slovenščino uporabil kot umetniški jezik je bil France Prešeren. Ta je pisal poezijo in s tem slovenščino dvignil na mednarodno raven. Dokazal je, da je naš jezik lep in ne jezik »kmetov«, kot so takrat vsi verjeli. Tako je slovenščina prešla iz preprostega jezika v jezik, s katerim lahko pišemo besedno umetnost.

Zanimivo je, kako drugi jeziki vplivajo drug na drugega in kako so se na različnih koncih sveta razvili čisto drugačni jeziki. Vsak jezik ima svoja pravila, ki se s časom spreminjajo na podlagi zunanjih vplivov drugih jezikov. Razvija se tudi sleng. Vse to pomeni, da je jezik živ. Čeprav se ne zdi, se spreminja iz dneva v dan. To seveda velja tudi za slovenščino. Če jo primerjamo s tisto izpred 1000 let, je skoraj neprepoznava.

Od prazgodovine, ko so prvi ljudje začeli razvijati zasebno komunikacijo, do prvih tiskanih knjig in do današnjih dni se jeziki razvijajo in spreminjajo. Za razvoj slovenske književnosti pa so pomembne tudi ljudske pravljice in pesmi, ki so nastajale stoletja pred prvimi slovenskimi zapisi. Bili so zametki slovenske kulture in literature.

»Če misliš, da je branje knjig dolgočasno, jih bereš narobe.«

»Noben prijatelj ni tako zvest, kot je knjiga«

MAJA TACAR, 9. b

(mentorica Barbara Vampelj)

V našem tajnem društvu smo bili jaz, Niki in Sara. In zbirali smo bombice! Veliko ostalih otrok je tudi zbiralo bombice, ampak če mene vprašate, smo jih imele na koncu največ ravno me. Na začetku smo jih imele samo tri. Ker smo jih hotele imeti največ, smo jih pač kradle. No ja, jemale smo jih sošolcem in sošolkam. Največ bombic v našem razredu je imel Joža. Imel jih je natanko 1999. In sreča je bila ta, da je čez dva dni praznoval svoj rojstni dan doma. Zmenile smo se, da bomo na zabavi izvedle prvo akcijo za bombice.

V soboto smo šle na zabavo. Med tem ko so drugi žurali, smo šle me iskat njegovo sobo. Šle smo po stopnicah. Naenkrat smo obstale. Slišale smo korake. Razmišljale in gledale smo, če je bilo kje kakšno skrivališče. Koraki so se bližali. Naenkrat smo zagledale Jožetovo mamo: »O, deklice, kaj pa ve delate tukaj?« »Aaaa, iščemo stranišče,« sem hitro rekla. »Aja, ja potem pa naslednjič kar vprašajte. No, torej, stranišče je tukaj naprej po hodniku, potem pa pojdite na desno,« je rekla. »Hvala!« smo rekle vse v en glas. Ko smo videle, da je odšla, smo iskale naprej. Najprej smo pokukale v prvo sobo. Zagledale smo sobo z roza stenami. To je bila verjetno soba Jožetove mlajše sestre Rozaline. Pogledale smo v drugo sobo. Tam je bila kopalnica. V tretjo. Soba Jožetovega očeta in mame. Saj res, v četrti je bilo stranišče. Zato je nismo pregledale. Pogledale smo še v zadnjo sobo. Končno, Jožetova soba! Previdno smo se pritihotapile vanjo. Niki je pogledala pod posteljo, Sara v omaro, jaz pa na pisalno mizo. Pogledale smo tudi pod preprogo, pa na police. A škatle z bombicami nismo našle. Žalostne smo odšle na zabavo. Potem sem jaz stopila k Jožetu: »Joža, slišala sem, da zbiraš bombice in da jih imaš ogromno. Ali bi mi jih lahko pokazal?« Zraven mene so stopili še drugi sošolci in prosili: »Ja, prosim, pokaži nam jih!« Joža pa je rekel: »Ehm, no, ja ... Eee ... Ali ne bi počeli kaj drugega? Lahko bi gledali kakšen film!« Takrat pa sem spoznala, da jih sploh nima in da hoče biti bolj pomemben od nas! Zato sem rekla: »Ampak jaz bi jih res rada videla! Prosim, nam jih lahko pokažeš? Prosiiiiim!!!« »Tako pojdite vsi domov,« je zaklical Jože, »in da vas ne vidim več!« Naslednji dan je že ves razred vedel, da Jože sploh nima bombic. In tudi me smo se odločile, da ne bomo več kradle sošolcem bombic, ampak da jih bomo počasi zbirale. Že čez dva tedna smo imele največ bombic na šoli.

SARA MAVRIČ, 6. b

(mentorica Katarina Oblak Vidic)

PREŽIVLJANJE POČITNIC

Dne 21. 12. 2018 smo se ob treh zjutraj odpravili na letališče v Zagreb. Ko smo se pripe-
ljali, smo kovčke odpeljali na čakiranje in uredili vse potrebno. Pričakoval sem, da bo
zelo toplo. Z letalom smo se peljali skoraj cel dan z nekaj postanki. Najprej smo leteli v
Doho in nato v Bangkok. Mimogrede, Bangkok je glavno mesto Tajske. Iz Bangkoka
smo leteli na Kerabi. Zraven letališča je bila plaž. Sezuli in preoblekli smo se in se use-
dli na dolg čoln, ki nas je peljal do zelenega otoka. Otok se mi je zdel smešen, saj je
imel samo hotel in nekaj apartmajev. Tam smo srečali prijatelje, ki so nam povedali, da
so tam opice, vendar jih žal nismo videli, čeprav smo na otoku preživeli tri dni.

Nato smo se odpravili na obalo Koh Lanta, kjer so bile vse hiše na morju na kolih. Ves
čas smo se vozili z motorji. Videli smo zelo visoke valove. Z motorji smo se vozili na
različne plaže in stojnice. Naš tretji postanek je bil v glavnem mestu Tajske, torej v
Bangkoku. Tam so zelo visoke stolpnice. Imajo veliko hotelov in gradbišč. Videl sem
zračni vlak, ki vozi mimo visokih stavb. Po cesti so vozili čudni motorčki, na katerih so
lahko sedeli štirje ljudje. Obiskovali smo tudi znamenitosti tega kraja: 5 ton težek ležeči
Buda iz zlata, dolg 50 metrov, templje, zelo razkošno kraljevo palačo ...

Tam smo pričakali tudi novo leto. Novoletno večerjo smo pojedli v ogromnem nakupo-
valnem središču, kjer je bila glasba zelo glasna. Polnoč smo dočakali v hotelu. Teh po-
čitnic ne bom nikoli pozabil.

LEON GOLOBINEK, 6. b

(mentorica Katarina Oblak Vidic)

NAJSREČNEJŠI TRENUTKI V MOJEM ŽIVLJENJU

Živjo, danes vam bom predstavila svoj najsrečnejši dan. Deset dni pred mojim rojstnim
dnevom sva se z očijem zmenila, da bova odšla v lunapark, ki je bil v mestu. Odšla sva
ob 18.30 in se tja in nazaj vozila s kolesom. To sva ponovila dvakrat. Na moj rojstni dan
so mi Zoja, moja mami in prijateljice na morju pripravile pinjato. Bilo jo je zabavno raz-
dirati in ponesreči sem prijatelja zadela z bambusovo palico. Bolelo ga je, ampak na
koncu je bilo vse v redu. To je bil moj najsrečnejši dan. Na koncu smo vsi odšli še na
nočno kopanje.

MAŠA KOSEC, 6. b

(mentorica Katarina Oblak Vidic)

DEBELUH

Kruh je debeluh.
Z glutenom se naceja,
težko pokrije ga odeja.

Kruh je debeluh.
Pogosto sam doma poseda,
ni prijatelj mu soseda.

Kruh je debeluh.
Počasi vleče se po cesti,
tla pod njim začno se tresti.

Prekomerna telovadba in
njegova okrogla zgradba
nista dobro deli.
V srce sta ga zadeli!
Negibno truplo obleži,
padec špeha pred kostmi.

Bradati mož pred njim se ustavi
in ozre se po postavi.
Iz njegovih ust se oglasi takšen krik, da hujš'ga ni!
Okrog se množica nabere,
pa se neki tip zadere:
"Sej to je Brane!"

LLOTI ŠUBIC, 8. a (mentorica Katarina O. Vidic)

NAJSREČNEJŠI DAN V MOJEM ŽIVLJENJU

Pomnim dan, ki je bil moj najsrečnejši. Nekega dne med počitnicami smo jaz, mami in bratec odšli k mojemu očiju v gostilno Košir, kjer je delal. Ko smo prispeli, je bila zunaj Laura, saj živi zraven gostilne. Z njeno mami Sonjo smo se zmenili, da gre Laura z nami domov, da bomo šli na bazen ali pa se bova škropili z vodo. Na poti domov smo se zapeljali do trgovine, da smo nekaj kupili, nato pa smo se spomnili, da je Laura pozabila kopalko. Šli smo jih iskat in se odpeljali domov. Vse je bilo v najlepšem redu. No, vsaj mislili smo tako. Laura se je spomnila, da je pozabila še zgornji del kopalk. In spet smo se morali odpeljati domov k Lauri, da smo jih vzeli. Ko smo prišli do našega doma, sva šli z Lauro takoj v bazen. Bilo je zelo zabavno. Pojedli smo kosilo, nato je bil čas za Laurin odhod. Potem smo se z Laurino mamo zmenili, da lahko Laura prespi pri nas. Sonja je pripeljala oblačila in pižamo. Malo smo poklepetali, nato je Sonja odšla nazaj domov, midve z Lauro pa sva se še naprej zabavali. Bil je res lep dan.

EVA M., 6. b

(mentorica Katarina O. Vidic)

NAJSREČNEJŠI DAN V MOJEM ŽIVLJENJU

Pred tremi leti me je oči odpeljal v Planico, ker on tam dela. Najboljše pri tem je bilo, da je bila to ravno tista sezona, ko je Peter Prevc zmagal v svetovnem pokalu. Gledala sem celo tekmo, ko pa je prišla podelitev, sem imela slovensko zastavico in prosila Petra Prevca, da se mi podpiše. Z veseljem se mi je podpisal. Vprašal me je, če lahko ima zastavico med podelitvijo nagrad zraven ob sebi. Rekla sem ja in zataknil si jo je med smučke. Bila sem tako vesela. Po koncu podelitve mi jo je vrnil in rekel še svojim fantom, ki so bili tudi na odru, naj se podpišejo na zastavico. Dobila pa sem podpis še od Robija Kranjca, Norijakija Kasajija, Primoža Peterke, Gorana Janusa. Letos pa še od Domna Prevca in Timija Zajca.

SARA B., 6. b

(mentorica Katarina O. Vidic)

EVA SRNEL, 7. a

(mentorica Katjuša Bricman)

ZAČETKI SLOVENSKEGA JEZIKA

Vedno sem se spraševala, kaj bi bilo s slovenščino, ali bi sploh obstajala, če ne bi bilo vizionarjev, intelektualcev in predvsem pogumnih ljudi, kot so Primož Trubar, Jurij Dalmatin in Adam Bohorič, ki so se na vso moč trudili, da jezik majhne državnice na severu Balkana ne bi izpodrinila močnejša in mogočnejša nemščina. Prizadevali so si, da bi njihovi sinovi, vnuki in pravnuki v šolah brali knjige v slovenskem jeziku. Ne v nemškem, v kranjskem ali ilirskem, temveč v enako razvitem in pomembnem jeziku, v slovenščini.

Prvi slovenski zapisi in sploh najstarejši slovanski so nastali okrog leta tisoč. Res, da jih je dal škof Abraham napisati, da bi pridobil slovenske vernike, vendar je tudi to začetek in začetek je vedno najtežji. Bili so napisani z nemškim naglasom in v polomljeni slovenščini, a so to vseeno temelji zapisovanja besedil v slovenskem jeziku. Jezik se nato oblikuje in spreminja in že pridemo do Primoža Trubarja, ki je leta 1550 napisal prvo slovensko tiskano knjigo. Verjetno ni naključje, da mora biti ta letnica poznana vsakemu razgledanemu in zavednemu Slovincu, saj je v tej knjigi prvič zapisana beseda Slovenec. To je dalo vsem vedeti, da v deželi Kranjski živi narod Slovencev, ki se želi uveljaviti kot svoj narod in se bo za to tudi boril. Po Trubarjevi knjigi se zbudijo tudi drugi slovenski pisci. Jurij Dalmatin, ki je prevedel Sveto pismo v slovenščino, da bi verniki vedeli, kaj se bere v nedeljo pri sveti maši, Adam Bohorič, ki je napisal prvo slovensko slovnico, da bi jo lahko prebirali med »zimskimi uricami«, ko ni bilo žita, ki bi ga morali požeti, ali polja, ki bi ga morali preorati. Veliko je še avtorjev, ki so pripomogli k razvoju slovenščine.

Pri pouku smo brali Brižinske spomenike, Stiški in Rateški rokopis. Slednja dva sta bila veliko bolj razumljiva in tekoča kot Brižinski spomeniki. Na podlagi tega ugotovimo, da se jezik ves čas spreminja. Rateški rokopis, ki je nastal le tristo let po Brižinskih spomenikih, nam je veliko bližje in bolje ga razumemo. Jezik se po mojem mora spreminjati, kot se spreminjajo ljudje, ki ga govorijo. Ne zdi pa se mi prav, da čedalje več besed uporabljamo iz tujih jezikov. Tako siromašimo slovensko besedišče, saj imamo v slovenščini veliko ustreznice za določeno tujko.

Slovenščina je za Slovence kot krona za angleško kraljico. Določa nas kot osebe, kot narod. Zaradi nje smo svojevrstni, pa čeprav nas v naši mali Sloveniji živi le dva milijona. Ponosni moramo biti nanjo, jo negovati in spoštovati, saj je del naše identitete in naš ponos.

NIKA KEK, 9. b

(mentorica Nika Filipič)

MANCA SEČNIK, 7. b

(mentorica Katjuša Bricman)

JAZ IN KULTURNA DEDIŠČINA

V Istri stoji v središču mesta veličastna vila, ki je kulturna dediščina. Vila stoji že dolgo let in čas ji ni prizanesel. Bila je hudo poškodovana od potresa, ki jo je pred petdesetimi leti skoraj porušil. Nekateri ljudje so jo hoteli podreti dokončno, nekateri pa so jo želeli prenoviti.

Jaz sem se v tistem času ravno preselila v mesto in hotela zaživeti v njej, saj sem v njej videla veliko potenciala. Tudi jaz sem bila za prenovu hiše, kot mnogi drugi. Nekega dne me je zbudil telefonski klic sosede. Dvignila sem slušalko, glas na drugi strani pa je bil slišati pretresen. Soseda mi je povedala, da meščani zbirajo soglasja za rušitev stare vile. Hitro sem skočila iz postelje, se oblekla in stekla na cesto. Imela sem idejo, da bi tudi jaz s pomočjo drugih začela zbirati soglasja za prenovu stavbe. Ves dan smo zbirali podpise, do večera pa smo jih nabrali natančno petsto enainosemdeset. Bila sem zelo vesela in mirno zaspala.

Naslednje jutro sem se zbudila zgodaj zjutraj in odšla pred mestna vrata, kjer so bili preostali meščani že zbrani. Prešteli smo podpise obeh strani in na žalost so zmagali nasprotniki. Jaz sem se res veselila selitve v vilo, a očitno meščani tega niso odobraval. Nato pa sem spet dobila idejo. Pozno ponoči smo jaz in še kar nekaj drugih ljudi odšli do stare dediščine in se na njo z verigami priklenili. Naslednje jutro so ljudje to opazili. Pred vilo se je zbrala gneča ljudi. Nekateri so nas zmerjali in v nas metali vse, kar jim je prišlo pod roke, nekateri pa so se nam pridružili pri upor. Vilo bi morali tisto jutro zrušiti, a je zaradi nas niso. Na ta dosežek sem res ponosna.

Dogovorili smo se, da bomo še enkrat zbrali glasove. Tokrat nismo nič počivali in smo se kar hitro podvzivali na delo. Cel dan smo hodili od hiše do hiše in zbirali podpise. Do naslednjega jutra smo utrujeni a samozavestni spet stopili pred mestna vrata. Na žalost pa so naši nasprotniki to pot spet zmagali. Bili smo obupani, kar naenkrat pa je kot strela z jasnega neba k mestnim vratom tekel mlad fantič. Med tekom je glasno kričal: »Goljufali so! Imam dokaz!« Vsi smo ga čudno gledali. Opazila sem, da v roki drži majhno kamero. Končno je prihitel k nam in nam pomignil na kamero. Pokazal nam je posnetek, na katerem je skupina ljudi ponarejevala podpise. Na papirju, kjer so se podpisovali, je pisalo: »Soglasja za rušitev kulturne dediščine.« župan nam je zaradi posnetka dovolil prenoviti vilo.

Naslednji dan mi je lastnik stare vile z veseljem izročil vhodne ključke stavbe, katere nova lastnica sem bila zdaj jaz. S pomočjo sosedov sem vilo prenovila in zdaj v njej srečno živim.

Janja Burgar, 9. b

(mentorica Nika Filipič)

KULTURNA DEDIŠČINA NAŠEGA KRAJA

Kulturna dediščina so stvari podedovane iz preteklosti. Delimo jih v tri skupine. Prva je Unesco, druga so spomeniki, tretja pa je krajina.

Kulturni spomenik Ruska dača je čudovita vila v Zg. Gameljnah .

Ruska dača stoji že od leta 1886, ko jo je zgradila ruska priseljenska družina, ki je bila izgnana iz Rusije. Družina je bila po nekaj letih izgnana tudi iz Slovenije.

Takrat je vilo kupil poljski par, ki jo je uporabljal za oddih čez vikend.

Po smrti moža je žena hišo prodala in v nekaj letih se je zamenjalo kar nekaj lastnikov, dokler ni prišla v roke Radu Jakobu Bergantu (mojemu dedku), ki jo je v celoti obnovil. Zamenjal je streho in po večini vse podporne tramove. V lasti družine Bergant je bila do leta 2005.

Potem so jo dobile v roke različne banke, ki so zelo slabo skrbelo zanjo. Vila je bila zelo blizu propada, dokler je ni leta 2017 kupil poslovnež Aleš Musar.

G. Musar jo je ponovno prenovil in uredil okolico.

V prihodnosti želi narediti muzej, saj so na stenah zelo stare freske, ki jih bodo odkrili in zaščitili. Aleš Musar bo hišo uredil v slogu 19. stoletja.

Ko bo prenova končana, bo Ruska dača odprta za javnost.

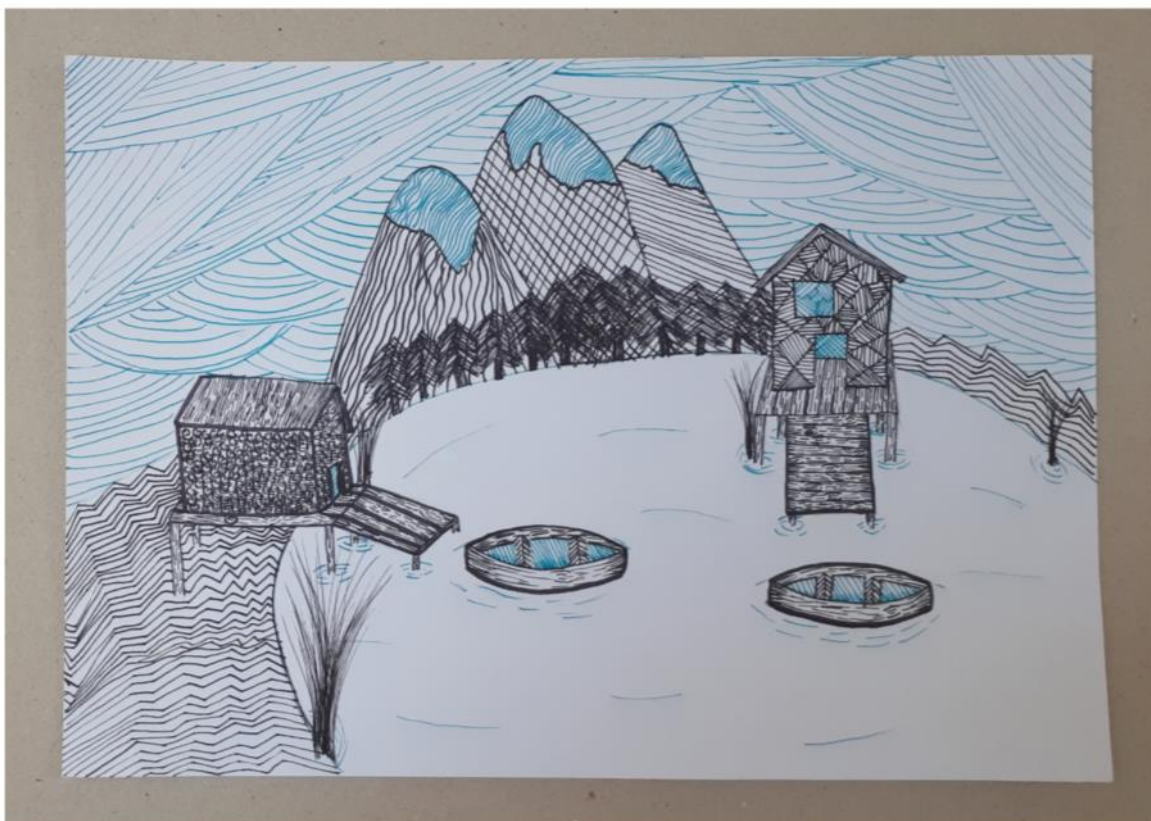
Jaz kot sosed gledam na to z dobre strani, ker bom z veseljem prijateljem pokazal, kje smo včasih živeli. Zdaj bomo lahko šli pogledat tudi notranjost, ker prej to žal ni bilo mogoče.

Hiša pa zdaj sije od svoje veličine in sem vesel, da živim zraven in to zdaj tudi s ponosom povem.

JAKOB NIK PENEZIČ, 9. b
(mentorica Nika Filipič)

Slika je bila posneta 14. maja 1964. Na sliki spodaj so od leve proti desni ga. Brona (prva žena mojega dedka), njena hči Irena, moj dedek Rado in moja prababica Rozi .

MELANIJA ČIČEROV, 7. a (mentorica Katjuša Bricman)

ANA ŠTEFE, 8. b (mentorica Katjuša Bricman)

ANGLEŠKI KOTIČEK

(mentorici Maja Haclar Anžin in Urška Knez)

PERFECT

What does the word perfect mean? Does being perfect mean being popular, does it mean you have good looks or does it mean you have both? What if you have neither of those things? Does that make you an outcast? An intruder of the modern society? Do you have to be perfect to fit in? The answer is no. None of these things make you perfect and you don't have to be those things to fit in. You just have to be you. You have to love and accept yourself. That's how you'll fit in the best.

TAJDA TRTNIK, 8.a

(mentorica Urška Knez)

BELOW STAIRS

A year ago me and my friends were in the barement. Somebody said: »We should have a place where we can secretly get together.« There was a perfect place to hide below stairs, behind the secret doors, which were usually overlooked by everyone. But they were not invisible to me. So we entered. The room seemed empty. Suddenly we saw a dusted box in the corner. We opened it and found a long lost treasure, hidden by my great-grandfather a hundred years ago. We promised ourselves to keep the secret and sell the treasure once we grow up.

DAN DEMŠAR POTZA, 8. a

(mentorica Urška Knez)

MOSAIC

Water is pouring from the tap. He takes a look at his watch. Half an hour till work! He quickly washes shaving foam from his face.

He's an airplane. He's flying higher and higher. He falls of the swing. Auch, oh, look a butterfly.

He takes a deep breath of fresh air. "It was so nice running around here when we were kids."

His thumb slowly slides over a tree.

He's standing on the top of the hill and a huge snow jump is in front of him. "Will I make this backflip?" Go buddy, go!

You make this pictures beautiful.

TIBOR VOLOVŠEK, 8. a

(mentorica Urška Knez)

Klara Sečnik, 8. a
(mentorica Katjuša Bricman)

THE WILD AUNTIE

I was heading home from school with my friends. We were just horsing around when Billy said: »Maybe we should do a zoo show. What do you all think? « All of us nodded in agreement and went to my house.

We started preparing the show. We had many animals. We put them in cages. We invited many people to my house. They were all so fascinated.

Lastly, we invited them to my auntie's room. As a joke I said »And here we have a wild aunty«, »in her natural habitat«, I snickered. We all started laughing so hard, we woke her up. She sent all of my friends home.

ANJA ŽNIDARIČ ZGONEC, 8. b

(mentorica Maja Haclar Anžin)

NEW YEAR'S SURPRISE

It was a special New Year's morning. Little Miha woke up his brother Matej. They ran into the living room, where they saw their grandparents sitting on the sofa. They forgot the presents, which were waiting under the tree. They asked where their parents were. Grandma told them they went to the hospital. Mother gave birth to their little sister, Metka. Matej and Miha were jumping for joy. It was hard to wait for the afternoon, when father drove them to the hospital. They saw the mother and the little sister. It was one of the most beautiful New Year's Days for the family.

ANA ŠTEFE, 8. b (mentorica Maja Haclar Anžin)

THE MISSING DOG

Harry is a ten-year-old boy. He is in the gang. Their enemies are a group of other boys. One day Harry and his friend David were walking down the street and suddenly they saw a member of the other gang with his new dog. The dog was very aggressive towards them. Harry got an idea to get a dog too. He asked his parents but they said no because of his bad behaviour. He later saw that there is a dog missing named Jumble. He decided to find that dog and get him in their gang. Harry found the dog in the neighbour's garden. He showed it to the rest of the gang. They decided to name it Jumble.

ANŽE ŠTRICELJ, 8. b (mentorica Maja Haclar Anžin)

WHERE DID THE DRESS GO?

My mother had a beautiful dress from white satin. I was little girl and I loved mom's fashion. One day my friends arrived and we were having a tea party. I wanted to show off in front of them with mother's dress. I took it and came into my room but I stumbled and spilled the tea all over the dress. My friends were laughing and when they went home, I decided to tell my mother about the accident. She was angry, but she was happy that I told her.

PETRA ERZAR, 8. b (mentorica Maja Haclar Anžin)

NEW YEAR'S SURPRISE

The time was passing. The New Year's Day was right around the corner. We were on holiday in UK, but we decided to come home for the holidays. I was so excited for the fireworks. Every year we spent a lot of money on fireworks. That was always my favourite day.

The flight back was delayed, so we were not home in time to buy the fireworks. I was really sad, so dad decided to take us to the city. The whole family went and had a lot of fun. We brought snacks and enjoyed the beautiful view.

JAN ŠUŠTAR, 8. b (mentorica Maja Haclar Anžin)

TUMBLE

I was eight, I was crying on a bench in a park, when a puppy came to me and cheered me up. I saw its collar. I called the number on it and told the people on the phone that I have found their dog. They shouted at me and told me to get lost, and that I can keep it. Then they hung up. I was sad, so I decided to adopt the dog. I wanted to name it *Jumble*, but *Tumble* was more appropriate. Then we went home. I explained the situation to my parents and they let me keep it. We have had a lot of fun since.

JAN ŠUŠTAR, 8. b (mentorica Maja Haclar Anžin)

Tjaša Hafner, 8. a
(mentorica Katjuša Bricman)

WHY THERE ARE ALWAYS TWO SIDES TO A STORY

One day a young man James decided to rob a house. When this intruder broke into the house, he looked for pricey items. Suddenly, he heard a noise in the garage. The wife came home. When she came in and saw James, she was shocked and threatened to call the police. Then he told her the reason why he was stealing. His mother had cancer and he needed a lot of money for a kidney transplant. The woman felt sorry for him and let him go.

James has a job now, despite the young age, and he takes good care of his mother. We all make wrong decisions sometimes, but everybody should get a second chance.

LARA CEDILNIK, 8. b (mentorica Maja Haclar Anžin)

PATRICK'S WAY TO CELEBRATE NEW YEAR

It was 29th December and Patrick and his family were at the seaside. They had an apartment there. Patrick invited his friends to join them and they all came. They were playing cards, instruments, football etc. Their apartment had a small pool on the balcony, so they were swimming as well. One day Patrick and his friends went to the cinema. They watched a movie called *How Grinch Stole Christmas*. After a good movie, they decided to go home, because it was New Year's Eve. They spent it with Patrick's family and guinea pig. Patrick also wrote a story *Patrick's New Year's Day* and nobody was grouchy that night.

EVA TOMŠIČ, 8. b (mentorica Maja Haclar Anžin)

Petra Erzar, 8. b
(mentorica Katjuša Bricman)

MIKRO ZGODBICE KATARINE LAMPIČ, 7. b

THE WORDS A PICTURE PAINTS

My aunt owned a lot of pictures when she and her husband were married. They had two children. I was young when they got divorced.

I remember she threw all her pictures away. We visited her after the separation to cheer her up and she had only one left. It was dark and depressing. I didn't understand why she sold all the beautiful ones.

"A picture paints a thousand words!" she explained. And I knew the words her picture revealed were describing the bad side of life. The one she was living at the time.

HOME ALONE

It was always creepy to stay at home alone. Especially at night. I was too scared.

When my sister went to a sleepover at a friend's house and my parents were off to the city, I was definitely petrified, but I didn't know of what.

I went upstairs to my grandparent's and accidentally left the door unlocked. When I returned, I saw an intruder running away from our house.

I paid the price. My money was gone, but it taught me a lesson: 'Never trust your parents when they say you're old enough to stay home by yourself!'

FAMILY HELPS FAMILY

Mr Russel was a good man. He lived a peaceful life without breaking the law.

But then one day he received a letter. It was from his sister. His nephew was in trouble with the police and needed help. So Mr Russel helped his sister's son flee the country.

Everything seemed fine until the police knocked on his door. Someone reported him helping his nephew and now he was one of the outlaws.

Mr Russel tried to run away and find his nephew, but it was too late. They found him guilty of a crime and sent him to prison.

BIG DREAMS

My father had great ambitions. He was the manager of a huge company. He adored his work and wanted to be ahead of the game. One day he arrived home with a contract for buying new offices.

“It might look like a huge risk, but I’m pretty sure it’s gonna be a success!” he said.

Only a month later, his company went bankrupt. He was devastated. I knew he had the best laid plans for it, but this is life – even the things you believe in most can let you down. However, not always in a pleasant way.

THE SHOW MUST GO ON

I have a friend from the UK. We write about all kinds of stuff to each other. Last week she told me about her grandma. I asked her to tell me about her childhood and she did.

There were many shows at her school and once electricity went out on one of the performances and the guitars stopped working.

My friend said they played the song ‘The show must go on’ from the band Queen. And when the electricity was back, everyone started cheering. Just like in the movies. I didn’t believe her, but it was still fun imagining it.

THE NEW YEAR’S VOWS

New year’s day is the day of New Beginnings and New year’s vows. It’s the day we decide to correct the mistakes we made in the previous year.

I and my family usually play the New year’s resolutions game on 1st January. My mum always says no more sweets, me and my sister decide to fight less and my dad says he’s going to read more books.

Promises make great Instagram pictures and it’s handy to brag with them to our friends. However, we all know that they never last longer than a week.

WHITE SATIN

It was pitch dark outside. Gwen was walking up and down the street, trying to keep calm. She was expecting someone. There was sweat on her forehead and she was breathing hard.

Gwen had a hard life. She grew up without a mother and with a sick father. She had to take care of everything. No one would help her.

And after all those years ... She couldn’t imagine it ... Not in her wildest dreams! But there she was! Walking towards her on the pavement, dressed in white satin, exactly like she remembered her mother to look like.

I WISH I WAS YOU (MAŠA MARJETIČ, 8. a)

People often think their life is boring and could be better. We don't even recognize how awesome our lives are. This story is exactly about that.

Nicole is 20 years old. She lives in Los Angeles, she works as a secretary and her dream is to become an actress. This dream seems impossible to her because every time she goes to an audition she doesn't get the role. She has a boyfriend Noah who is always there to support her. Jemma is 14 yrs old and she also lives in LA. She's Nicole's cousin. Jemma is more successful in acting because she has already appeared in a few films. But Jemma is also secretly in love with Nicole's boyfriend Noah. Jemma and Nicole usually hang out together and have a lot of fun. They pretend they are not jealous of each other and sometimes they complain about life.

One day Nicole said: «You're so lucky, you easily get any role in the film because you are so young.» Jemma was annoyed with her comment and replied: »Oh, yeah? I would tell you why I'm jealous, but I won't and you don't know how it is like to be me. Right now I would love to live your life.« In anger, Nicole responds: »I wish I could have your life then.«

After that, they went home and go to sleep at ten-thirty. In the morning Jemma woke up first and discovered that she was sleeping in Nicole's bed. On the other side of town minutes later Nicole woke up and realized that she was in Jemma's bed. Jemma didn't know how that happened, neither did Nicole. It seemed like they woke up in a different world. But then, after they checked their phones, everything got much more sense. Sometime during their sleep they switched their bodies. They felt very confused, but then they remembered that Nicole has to go to work and Jemma has to go to school. Jemma in her cousin's body found out how difficult it is to have a job like Nicole.

While she was working in her office she discovered that she couldn't even rest a bit between all the paperwork that she even didn't know how to complete, telephone calls and visitors coming and going out of her office. Meanwhile, Nicole in Jemma's body felt the same way. It was a strange situation for her to be in school again and hang out with Jemma's classmates. She also remembered how hard it is to listen to a teacher for few hours in a day and learn so much. Later that day they met again at Nicole's house and for several hours they were trying to figure out how to switch their bodies back. They tried everything but nothing really worked. At this point they were desperate thinking that they will have to live a life like this forever. Finally, they decided that they will go back to each other's home, go to sleep and maybe they will switch their bodies during sleep again.

Later at Nicole's home Jemma was having other plans as well. She still felt a little jealous over Nicole, so she thought that now, while she is in her body is a perfect time to break up with Noah.

So, later in the afternoon she went to Noah at the park to tell him that she wants to leave him. She thought: «I want my life to begin now, at this instant just when I'm ready for it. Noah can be now mine forever. But, before she could say anything, something unexpected happened.

Noah reached for her hands and said: »Nicole, I love you very much and I hope to live with you all my life. Will you marry me?« Jemma was so happy but then she remembered that's not her life, so she wanted to say no. She also thought about Nicole and how happy she would be if she was here. At the same time, she realized that Noah could not be her boyfriend if he loves Nicole so much.

Jemma decided to make her cousin happy and she said yes to Noah. Noah then kissed her and she was really happy about that. She enjoyed the moment. Meanwhile, Nicole received a call from Jemma's agent who asked her to act in a new film. She wanted to say no. But then she thought same as Jemma, how happy she would be if she knew, so she accepted the offer.

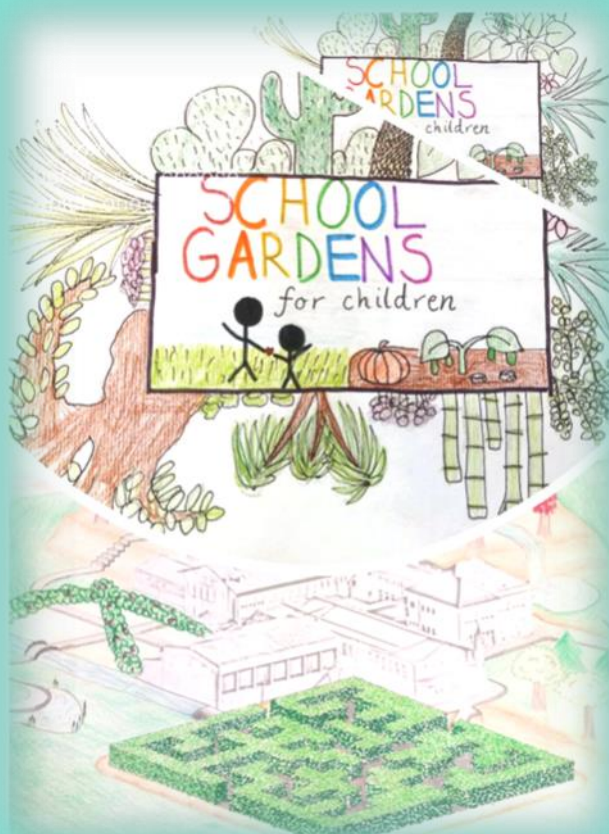
Jemma and Nicole met at the cafe late in the evening again and told each other what happened. They were so sorry that they even wanted each other's lives. But they still didn't know how to get their lives back. They discovered that other lives are not always the easiest as it may seem. They went to sleep with that thought.

During the night, when girls were sleeping, the miracle happened again. Next morning they woke up in the right body and having their own lives back again. Now they realized how much they love their lives, and that they would never switch it with another again.

With this story I want to tell that life is not always easy, and sometimes we may even want to switch our life with someone else. But we should be happy with our own life, because after a long time of hard working and trying the pay for it will come. Nobody has an easy life, but life is short, so we have to enjoy it as much as we can. After all, in our lives, there are also a lot of happy moments as well.

ŠOLSKI VRTOVI ZA DRŽAVLJANE PRIHODNOSTI

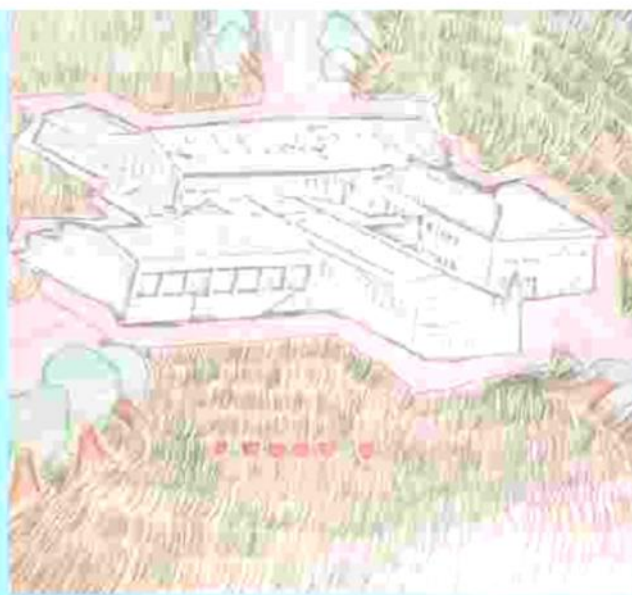
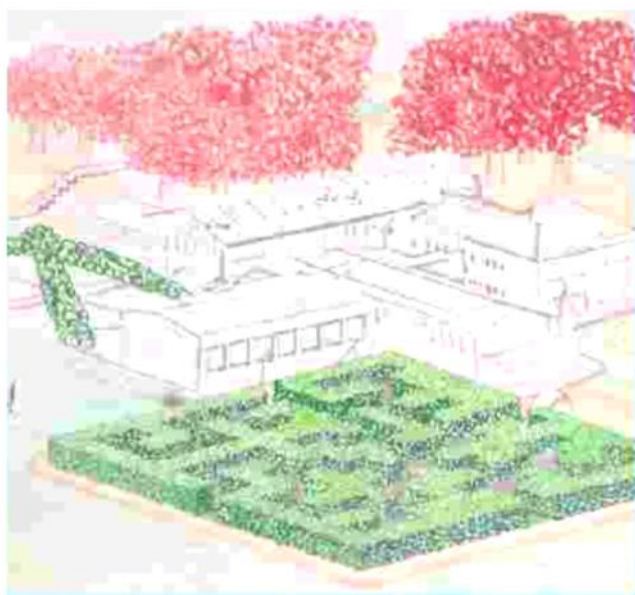
KATARINA LAMPIČ, 7. b
(mentorica Urška Knez)

PROJEKT

ERASMUS+

KLARA SNOJ, 7. b
(mentorica Urška Knez)

7. b
(mentorica Urška Knez)

7. b
(mentorica Urška Knez)

1. a, 3. a, 5. a, 5.b, 8. a
(mentorice: Mira Sovinc, Urška Mihevc, Živa Škrinjar, Alenka Degen, Urška Knez)

1. a, 3. a, 5. a, 5. b

(mentorice: Mira Sovinc,
Urška Mihevc, Živa Škri-
njar, Alenka Degen)

NICHOLAS, 5. a
(mentorica Živa Škrinjar)

DAN, 8. a
(mentorica Urška Knez)

3. a razred (mentorici Urška Mihevc, Manuela Medič)
 RADI OBDELUJEMO NAŠ ŠOLSKI VRT , V OKVIRU ERASMUS PRO-
 JEKTA GA BOMO LAHKO POVEČALI IN NAREDILI ŠE
 BOLJ ZANIMIVEGA.

POSLOVILI SO SE ... POGREŠALI JIH BOMO ...

NAŠIH DEVET LET
NAŠIH DEVET LET

Vsako slovo je težko, še posebej ob koncu devetega razreda. Težko se bo ločiti od sošolk in sošolcev, s katerimi smo stkali močne vezi, s katerimi smo toliko doživeli. Pogrešali bomo vse lepe trenutke, nosili v sebi solze in smeh osnovnošolskih dni. Toda moramo naprej, začenja se novo poglavje v našem življenju. Odpirajo se nova vrata, odhajamo v svet, spoznali bomo nove ljudi. V teh devetih letih smo se zelo spremenili. Iz malčkov smo postali že skoraj odrasli, ki se vse bolj zavedamo svojih obveznosti in odgovornosti. Hvaležni smo za vse, kar nas je oblikovalo, spomini na osnovno šolo bodo ostali za vedno zapisani v naših srcih.

Devetošolke in devetošolci
DEVETOŠOLKE IN DEVETOŠOLCI

